

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

RUGĂCIUNEA RESPECTULUI (III)

Sfințească-se Numele Tău", este prima din cele șapte cereri ale Rugăciunii Domnești. Ea este prima, pentru că respectul este chiar poarta de intrare. Primul pas spre a ne apropia de Dumnezeu este să ne așezăm într-o atitudine cuvenită față de El. Cineva a zis: „Familiaritatea dragostei, nu trebuie să uite respectul datorat sfințeniei“. Ceea ce este sfințit, sau sanctificat, este pus de o parte pentru o folosire sau lucrare sfântă. În această cerere noi așezăm pe Dumnezeu în locul care pe drept I se cuvine, înălțându-L pe El mai presus de orice lucru pămîntesc care ar pretinde omagiul nostru. Noi ne apropiem de El cu respect și teamă sfântă.

Cel care se apropie cu respect, găsește pe Dumnezeu. Cei care are un spirit ușuratic și o atitudine nerespectoasă, nu poate găsi calea către Camera de Audiență a Celui Prea Înalt. Îngerii care slujesc înaintea Lui, se apropie de prezența Sa cu o teamă sfântă, acoperindu-și fețele lor. Dar respectul pentru Dumnezeu, depinde de cunoașterea lui Dumnezeu. Cu cât este mai clară viziunea noastră despre El, cu atât mai mare va fi respectul nostru pentru El. Un cugător a spus că: „de felul cum gândim noi despre Dumnezeu va depinde, mai curînd sau mai tîrziu, dacă ne vom ridica, sau dacă ne vom coborî, și ca societate, și ca persoană“. Numele lui Dumnezeu ar trebui să însemne pentru noi tot ceea ce este Dumnezeu, atât în natura cît și în caracterul Său, descoperit în Cuvîntul Sfînt. Scopul Cuvîntului este ca noi să ajungem să-L iubim. Cei a căror viziune despre Dumnezeu este restrînsă la limitări omenești,

(Continuare în pag. a 2-a)

Anul LIX
septembrie — octombrie

1981

*Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

De pe paginile Sfințelor Scripturi transpare cu putere cosmică chemarea Mintuitorului care a avut și continuă a avea o puternică înruiere asupra tuturor aceluia care au răspuns și răspund chemării iubirii divine:

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. (Mat. 11, 28). Este același glas plăcut și insistent care în răcoarea dimineții rostea în grădina Edenului chemarea celor care își vinduseră veșnicia pe milenii de suferință, durere și moarte: „Unde ești?” (Gen. 3, 9). De atunci și pînă astăzi în rubinele fierbinți ale lacrimilor se zburciumă durerea și teama, îngrijorarea și deznădejdea.

Nu de mult, în biroul meu, am ascultat zdrobit durerea unei mame. Neputincioși, am constatat amindoi că în afară de Cel Atotputernic nimeni nu putea găsi rezolvarea unor incaltable probleme, pe care omul le-a transformat în adevărate labirinturi. Mi-am adus atunci aminte de scena asemănătoare în care Mintuitorul lumii a plins pentru cetatea Ierusalimului, pentru că nesocotise chemarea Sa. Cu o adincă amărăciune în glasul Său el rostise:

„Dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” (Luca 19, 41—42).

În cetatea Ierusalimului, Domnul Hristos avea simbul lumii întregi, căreia i-a adresat invitația patetică a mintuirii: „Veniți la Mine”. Cum au răspuns însă oamenii? Nu răspunsul aceluia care i-au întors spatelul amenințând cu batjocură în glas: „Dacă ești Tu Împăratul iudeilor, mintuiește-Te pe Tine însuși!”; (Luca 23, 37) ci răspunsul celor ce I s-au închinat poposind în pragul împărăției Sale.

Mulți dintre aceia care i-au ascultat chemarea și au venit la El, au fost determinați de suferințele ce-i măcinau. Orbul din apropierea Ierihonului s-a adresat insistat și cu credință Domnului Hristos: „Isuse Fiul lui David, ai milă de mine”. Nu s-a adresat lui Isus ca Mesia, ci ca Fiu al lui David. Și Isus i-a redat vederea. Slăbănogul sau cei zece leproși, au obținut ajutorul Lui, singurul care le putea alina suferințele și reda sănătatea. (Luca 5, 17—26; 11—19). Alții însă, puțini la număr, au venit la El ca să-L prindă în cuvint și să-L ispitească (Mat. 16, 1; 22, 15), cu scopul de a pune capăt activității Lui.

Se mai aflau printre cei care răspundeau chemării Sale și unii care sub influența gloatei, s-au trezit în fața Lui. Despre unii ca aceștia Învățătorul venit de la Dumnezeu spunea că sînt „necăjiți și risipiți asemenea unor oi care n-au păstor”. (Mat. 8, 36).

Mai erau și alții care se aflau printre cei din jurul Învățătorului din Nazaret, nu pentru că văzuseră semne, ci pentru că mîncaseră din pîinile acelea și s-au săturat. (Mat. 6, 26). Sau cum am spus mai plastic, pentru pîine și pește. Cînd li se părea că pîinea nu mai este tot așa de albă și bucata tot atît de mare cit considerau ei că au nevoie, plecau, dispăreau, pentru că cerințele și pretențiile lor firești nu fuseseră satisfăcute.

Nu puțini sînt aceia care vin la Isus aruncîndu-și aparent planurile lor personale, în ciuda apartenenței lor la careul celor care poartă numele lui Iuda, este poate exemplul clasic al urmării unor planuri absolut singulare, firești, deși au umblat ani de zile în cumpăna și atmosfera cerului.

Am rămîne poate nereali și cu un gust amar dacă ne-am opri numai la aceste exemple negative. Odi-

nioară au fost mulți aceia care au văzut în Isus pe Mesia. Au văzut în Pruncul din Betleem, pe Fiul lui Dumnezeu înveșmîntat în taina umilă a pruncului neajutorat din ieslea Betleemului. Ei au răspuns chemării Lui pentru că aceasta răspundea nevoilor lor spirituale. Zacheu (Luca 19, 1—10), a considerat ferm că odată cu întîlnirea lui cu Mesia, mintuirea a intrat în casa lui și s-a comportat ca atare. Nicodim (Ioan 3) deși acoperit de întunericul nopții s-a apropiat de Lumina Lumii, n-a mai părăsit Omul său de lumină veșnică. Tilharul de pe cruce, în clipele cruciale ale vieții sale s-a adresat cu toată credința de care era stăpînit: „Doamne, adu-Ți aminte de mine cînd vei veni în Împărăția Ta”.

Aceștia și mii, sute de mii și milioane de alte suflete au rostit cu Simeon: „Acum siobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, după Cuvîntul Tău. Căci au văzut ochii mei mintuirea Ta”. (Luca 2, 29—30).

Biserica lui Dumnezeu din totdeauna și de astăzi, este o perfectă reflectare a ceea ce s-a petrecut atunci. Mulți după ce au fost vindecați, uită că vindecarea sufletului trebuie să urmeze pe cea a trupului. Acest lucru a făcut pe Isus să Se întrebe: „Dar cei nouă leproși, unde sînt?” Numai unul, o zecime dintre ei, a cunoscut și vindecarea sufletului său, numai unul a plecat îndreptățit, mintuit acasă. Ceilalți? S-au risipit în cele patru vînturi! Mulți caută să-și realizeze planurile lor, chiar dacă fac lucrul acesta sub perspectiva sau chiar cu ștreangul de gît ca și Iuda.

Noi, pentru ce am răspuns invitației Mintuitorului nostru? Care este motivul venirii și rămîinerii noastre lingă El. În jurul nostru și printre noi se aud adesea voci străine, pași și chemări ne-finite, adresate în numele și cu haina unei sfințenii formale! Sîntem invitați cînd într-o parte, cînd în alta, ca și cînd ar fi vorba de o străduință vrednică de o cauză mai bună.

Stîmțați frați, ca Biserica a lui Dumnezeu trebuie să rămînem strîns ancorați în Domnul Hristos ca să nu ne fure nici învățătura nicolaieșilor veacului nostru și nici a aceluia care vor să prefacă totul într-un haos.

Sîntem chemați a spune împreună cu apostolul Petru, în dreptul motivului prezenței noastre aici, în Biserica Sa, lingă El: „Noi, spunea el, am crezut și am ajuns la cunoștința faptului că El este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. De aceea să spunem împreună cu marele Pavel:

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” Nimeni și nimic! (Ioan 6, 68—69; Rom. 8, 35, 38, 39).

Dacă astfel răspundem chemării iubirii divine El ne asigură atunoi, că vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Este tot ceea ce ne trebuie într-un timp cînd totul vrea să ne frămînte, să ne zdruncine.

Facă Cel Prea Înalt, ca viața noastră să modeleze răspunsul la invitația cerului, pentru ca mulțumirea noastră să se desăvîrșescă în liniște și pace, fugînd de tot ceea ce poartă amprenta firescului, a dezbinării și a mergerii pe căile noastre. Mintuitorul a spus categoric: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine”.

România are variate resurse energetice: petrol, gaze, cărbuni, șisturi bituminoase, minereuri, resurse hidro-energetice.

Pînă la al doilea război mondial, rezervele energetice au fost utilizate într-o măsură mai mică dar, ca urmare a aplicării politicii de valorificare superioară a resurselor existente, utilizarea lor a cunoscut un permanent progres.

Pentru lărgirea în continuare a bazei energetice, avîndu-se în vedere cerințele actuale și de perspectivă ale dezvoltării economice naționale, precum și implicațiile generate de criza energetică ce se manifestă pe plan mondial, statul nostru a elaborat „programul — directivă” de cercetare în domeniul energiei pe perioada 1981—1990 și orientările principale pînă în anul 2000 în care se stabilesc sarcinile de bază privind cercetarea geologică, descoperirea și valorificarea de noi resurse energetice, extinderea și perfecționarea organizării sistemului electroenergetic național, gospodărirea cu maximă eficiență a întregului potențial energetic de care dispune țara noastră, raționalizarea și reducerea continuă a consumurilor de energie în toate domeniile de activitate.

Pornind de la necesitatea ca în viitorul deceniu România să devină independentă din punct de vedere al combustibilului și energiei, „Programul — directivă” de cercetare și dezvoltare a energiei nucleare pre-

vede și construirea de centrale atomo-electrice.

O sursă de energie de perspectivă, care preocupă în mod deosebit pe specialiști, este energia solară. La noi în țară, cercetările în acest domeniu au început încă din anul 1972.

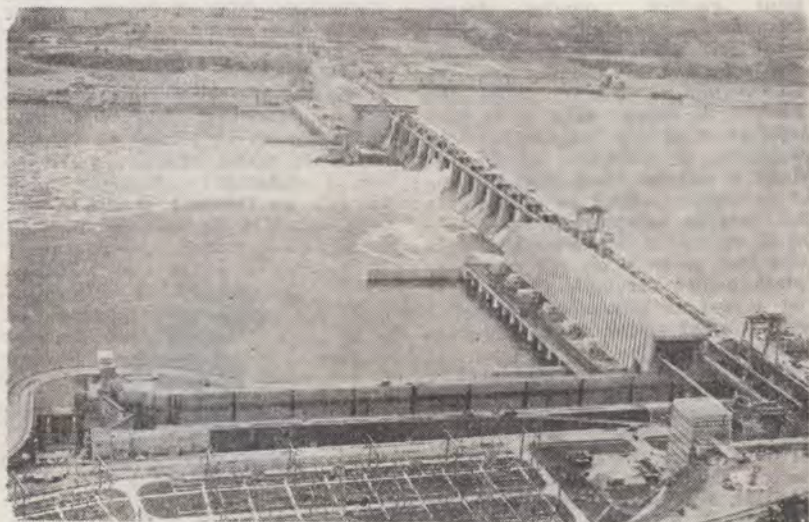
În vederea creșterii ponderii surselor noi de energie în acoperirea combustibililor clasici, se vor lua măsuri de accelerare a cercetărilor și elaborarea cît mai rapidă a soluțiilor practice de folosire a unor resurse ca: vîntul, hidrogenul din apă, biomasa, energia valurilor, etc.

Încă din secolul al XI-lea petrolul a fost cunoscut, exploatat din

nele Olteniei, Vîlcea, în zona subcarpatică din Muntenia și Moldova în partea de sud-est și de nord-vest a Transilvaniei și bazinele din Banat. În decursul cincinalului 1981—1985 se va trece și la valorificarea șisturilor combustibile prin punerea în exploatare a zăcămintelor și centralelor termoelectrice de la Anina și Doman.

Consumul de energie electrică este considerat de mulți cercetători un indicator reprezentativ al nivelului de dezvoltare, civilizație și progres.

În anul 1938, din totalul centralelor existente, doar 6 din cele 600

Barajul Complexului Hidroenergetic de la Porțile de Fier

CUPRINSUL

— Rugăciunea respectului	1
— Pagina Președintelui c. 2	
— Rezervele energetice ale României	1
— Bogățiile bunătății lui Dumnezeu	4
— Istoria descoperirii unui mare adevăr	6
— Realizări	8
— Regimul alimentar și solia adventă	9
— Epistola către Evrei	10
— Din viața Bisericii	15
— Ceea ce ochiul n-a văzut	16
— Despre ce trebuie să predic?	18
— Sfirșit de cale	20
— Comunitatea română din New York	c. III

gropi și folosit în stare naturală. Din documentele existente, prezența țiteiului în Țara Românească datează din anul 1640.

În anul 1936 s-a înregistrat cea mai mare producție de petrol dinaintea celui de al II-lea război mondial (8,7 milioane tone) cu care România se situa pe locul 4 în lume între țările producătoare de petrol. Conform statisticilor, mai tirziu, în anul 1978 producția de petrol a țării noastre a ajuns la 13,72 milioane tone — prin aceasta situîndu-ne pe locul al patrulea în Europa.

Exploatarea zăcămintelor carbonifere din țara noastră se face încă de la sfîrșitul sec. al 18-lea. Pe teritoriul țării noastre este cunoscută atît prezența cărbunilor superiori — dar mai ales a celor inferiori, cărbunele brun, lignitul și turba.

Corespunzător necesităților energetice ale dezvoltării economice a țării, se prevede creșterea producției de lignit la 75 milioane tone în 1985 depășind de trei ori nivelul producției realizate în 1978. În vederea creșterii producției de lignit și de cărbune brun — vor fi intensificate lucrările geologice în Bazi-

existente depășeau o putere instalată de 10.000 Kw.

După 1944 obiectivele principale urmărite în scopul valorificării resurselor energetice vizau în primul rînd creșterea rezervelor și asigurarea unui regim rațional de exploatare, modificarea structurii balanței energetice în scopul utilizării la termogeneratoare a combustibililor inferiori și a resurselor de energie hidroenergetică. Concomitent s-a avut în vedere dezvoltarea unei rețele corespunzătoare de transport a producției de energie; pe întreg teritoriul țării.

Se poate remarca interesul sporit care se manifestă în domeniul amenajării riurilor țării — în scopuri complexe, inclusiv în direcția valorificării integrale a potențialului lor hidroenergetic.

În ce privește valorificarea viitoare a potențialului hidroenergetic, Dunărea se înscrie printre principalele obiective. Au fost prevăzute să funcționeze pe riurile interioare 29 hidrocentrale dintre

(Continuare în pag. a 12-a)

RUGĂCIUNEA RESPECTULUI (III)

„Sfințească-se Numele Tău“

(Urmare din cop. I-a)

nu pot arăta respectul cuvenit Numei Său. Rugăciunea pentru un simț mai profund despre respect, este de asemenea și o rugăciune pentru o mai mare cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu.

Cu privire la legătura dintre această cerere și concepția noastră despre Dumnezeu, un învățat a spus: „Ați pentru viața de toate zilele cit și pentru închinare, noi avem nevoie ca Numele lui Dumnezeu să fie sfințit; pentru că de felul gândirii omului despre Dumnezeu, se formează întreg caracterul lui. Dacă se gindește la un idol care are plăcere de sine, se va constata că și el începe să aibă plăcere de sine; dacă se închină în fața unui zeu nedesăvârșit în sfințenie, și propriile lui eforturi după o viețuire sfință, vor fi slabe și indulgente; dacă se gindește la zeii care se complac în ceremonii, și el va deveni un formalist; dacă și-a luat ca țintă un zeu care cere plată pentru serviciile făcute și el va deveni un fățarnic; dacă se va gândi la un stăpîn aspru, care seceră de unde nu a semănat și adună de unde nu a vînturat, și el se va da înapoi de la orice datorie, și va tremura în fața vieții de sclavie care duce la moarte, prin confuzie și descurajare. Dar cînd va recunoaște pe Dumnezeu ca Tatăl său în Hristos, și toate influențele spre bine ce pot să lucreze asupra caracterului omenească, va deveni o bucurie pentru omul acela. Această cunoaștere va fi puținul aluat care dospesște întreaga frămîntătură; ea va fi noul centru al inimii în jurul căreia, orice principiu regenerat din noi își găsește locul. Ea este o influență numai spre bine, care nu se aseamănă cu caracterul celui om care amestecă răul la vindecarea ei. Caracterul este acela care de la început a susținut, și care pînă la sfîrșit va susține orice bun care se găsește în om.

„Pentru că Dumnezeu este ceea ce este, de aceea mai există oarecare sfințenie pe pămînt; pentru că El iubeste dreptatea, de aceea a creat El pe om capabil de fapte drepte pentru că El a cerut sfințenie desăvîrșită, de aceea cei care l-au sfințit Numele au plins amarnic asupra lipsurilor lor, dar au stăruit și au nădăjduit, la gîndul că El este Tatăl lor. Prin Numele Său, prin Personalitatea Lui reală și sfință și permanentă și pe care Numele acela ni-l aduce la cunoștința noastră idea inevitabilă și stimulatorie a datoriei, este primită în inimile noastre”. (Rugăciunea care ne învață să ne rugăm p. 43).

Apropierea respectului este de asemenea și apropierea umilinței.

Nu mai cei blînzi și umiliți pot intra în sala tainică a Înaltului și Sfîntului Dumnezeu. „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a Cărui locuință este veșnică și al Cărui Nume este sfințit: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sint cu omul zdrobit și smerit, ca să învieze duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite”. (Is. 57, 15).

Prima din fericirile roșite de Isus, este primul pas spre Împărăția cerurilor. „Fericite de cei săraci cu duhul, căci a lor este Împărăția Cerurilor”. (Mat. 5, 3). De fapt acesta este un citat din Isaia, cap. 66, 2. „Iată spre cine Imi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mișnat, spre cel ce se teme de Cuvîntul Meu”. Cînd Maria a înțeles că ea fusese aleasă ca să fie mama Mintuitorului lumii, a exclamat: „Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu mintuirii

mele, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo toate neamurile imi vor zice fericită, pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfințit”. (Luca 1, 46-49).

Noi nu putem să ne apropiem cuvioșos de Dumnezeu în rugăciune, fără a recunoaște sfințenia Lui; și sfințenia Lui, este în Numele Lui. În Biblie, Numele și caracterul sint de fapt sinonime. Înțeleptul spune: „Un nume bun, este mai de dorit decît o mare bogăție”. (Prov. 22, 1). Cînd noi spunem că o persoană are un nume bun, înțelegem că persoana are un caracter sau o reputație bună. Raportul declară că atunci cînd Moise a cerut Domnului: „Arată-mi slava Ta” „Domnul S-a pogorit într-un nor, a stătut acolo lingă el, și a rostit Numele Domnului”. Și apoi Domnul a dat lui Moise o descoperire a caracterului Său. (Ex. 33, 18-19; 34, 5-7). Această viziune a Numei Său a caracterului lui Dumnezeu, l-a pus pe Moise în atitudinea cuvioșoasă a umilinței și a respectului, necesare pentru închinare. „Îndată Moise s-a plecat pînă la pămînt și s-a închinat”. O viziune a caracterului sfințit al Tatălui nostru creșc, ne va face să ne plecăm capetele noastre,

dacă nu și genunchii noștri cînd ne rugăm.

Ce însemnătate are Numele lui Dumnezeu pentru noi? La oameni, numele sint folosite ca să deosebescă o persoană, sau un obiect de altul. Rostirea numelui totdeauna ne aduce aminte caracterul sau natura celui ce este numit. Amintirea unui nume face ca un anumit caracter să fie înregistrat în gîndirea noastră. De obicei, nu ne place numele acelora al căror caracter nu are valoare pentru noi. Tot așa, un caracter nobil, face ca numele său să aibă valoare în ochii noștri. Poziția noastră față de nume, depinde de ceea ce cunoaștem noi despre caracterul persoanei. Numele lui Dumnezeu este o descoperire a Sa, o manifestare a ceea ce este El în realitate. Numele Său arată caracterul Său fără de egal. Scopul Scripturii, este să descopere omului lucrul acesta. Descoperirea a fost completată prin intruparea lui Dumnezeu, în fire omenească, prin Hristos. Deoarece Numele lui Dumnezeu include toate aspectele caracterului Său, ne mai putem mira că la venirea Fiului lui Dumnezeu în lume ca să descopere acest Nume oamenilor, profeția spusese despre El: „Îl vor numi minunat” (Is. 9, 6).

Cineva a spus că încă de la începutul păcatului, care a înstrăinat pe om de Dumnezeu, scopul Lui a fost să-și facă cunoscut Numele față de noi, uneori printr-o desăvîrșire, alteori printr-o altă desăvîrșire. Din cînd în cînd Domnul S-a făcut cunoscut pe Sine prin nume noi. Lui Moise i-a zis: „Eu M-am arătat lui Abraam, lui Isaac și lui Iacob, ca Dumnezeu Cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de el sub Numele de Iehova-Domnul”. (Ex. 6, 3). Aceasta arată că o nouă descoperire a caracterului lui Dumnezeu era aproape să fie făcută printr-un Nume nou. Numele de Iehova se considera așa de sfințit printre iudei, încît ei refuzau să-L pronunțe. Pentru ei acest Nume era o descoperire a lui Dumnezeu Insuși. El arată izvorul a toată puterea și autoritatea, precum și dreptul exclusiv de a guverna. El era respectat mai presus de orice nume. A sfinți acest Nume sacru era o garanție împotriva oricărei forme de idolatrie, cu numele lor de zeiță care nu erau vrednice de respectat.

În timp ce revelațiile profeților, de-a lungul secolelor descopereau din ce în ce mai mult caracterul lui Dumnezeu, totuși descoperirile lor erau numai parțiale, pînă ce Fiul lui Dumnezeu a venit într-un trup asemănător celui al nostru, ca să „ne arate pe Tatăl”. Trimiterea Fiului Său în „întipărirea chipului Persoanei Lui”, a constituit

culmea planului lui Dumnezeu de a-Și descoperi Numele Său oamenilor. Lui Toma, îndoielnicul, Isus i-a zis: „Eu sint Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. ... Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”... (Ioan 14, 6—7). Venirea lui Hristos a completat Numele lui Dumnezeu. Ne mai putem mira că e nevoie de două sute cincizeci de Nume, de Titluri și de Simboluri ca să se descrie caracterul și lucrarea Aceluia care a venit să descopere pe Dumnezeu oamenilor? „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume”. (Fil. 2, 9).

Prima cerere a rugăciunii domnești este legată inseparabil cu invocarea. Noi nu putem sfinți Numele lui Dumnezeu dacă nu sîntem fiii Săi, și El nu este Tatăl nostru. Sfințenia în om poate fi atinsă numai prin unirea omenească cu dumnezeescul. Toate numele lui Dumnezeu sînt incluse în Numele cu care noi adresăm rugăciunile noastre. Ca rezultat al descoperirii finale a caracterului lui Dumnezeu prin Fiul ne putem adresa lui Dumnezeu cu un Nume, pe care, fiecare copil poate să-L înțeleagă: „Tatăl nostru”. Dragostea nepătrunsă a lui Dumnezeu, în a ne face pe noi fiii Săi prin moartea Fiului Său unic, ne umple cu spiritul devoțiunii și de respect. Numai cînd noi putem striga: „Avă”, adică Tată, din cauza nașterii din nou, noi putem sfinți Numele Său în viețile noastre.

Bucuria cea mai de seamă a unui fiu adevărat este să onoreze și să mărească numele tatălui său, nume pe care el îl poartă. Sfințirea numelui lui Dumnezeu trebuie să includă sfințirea propriilor noastre caractere. Deoarece noi sîntem membri ai familiei Sale, și purtăm Numele Său, prima noastră dorință să fie a ocroti acest Nume printr-o conduită ce se potrivește unui fiu. Numele familiei niciodată nu ar trebui profanat prin păcat și nebulie. După cum plăcerea unui tată pămîntesc se concentrează în dezvoltarea caracterului copiilor săi, tot așa Dumnezeu este glorificat în copiii Săi, numai cînd ei reflectă chipul Său. Cînd Isus Se afla în criza din Ghetsemani și Golgota, rugăciunea Lui a fost: „Tată, proslăvește Numele Tău”. Și răspunsul a venit: „L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi”. (Ioan 12, 28). Purtarea Fiului lui Dumnezeu a sfințit și a glorificat Numele Tatălui Său, care a spus despre El: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care imi găsesc plăcerea”. (Mat. 3, 17).

TITLURI REZERVATE NUMAI PENTRU DUMNEZEIRE

Titlurile: „Sfînt, Divin și Venerabil” ar trebui să fie asociate numai cu Numele lui Dumnezeu. „Sfînt și înfricoșat este Numele

Lui” spunea Psalmistul. Ps. 111, 9. Fîințele omenești nu au dreptul la titlurile care aparțin numai lui Dumnezeu.

Avertismentul lui Hristos împotriva folosirii acestor titluri cînd noi ne rugăm, include nu numai repetarea rugăciunilor formale, ci de asemenea repetarea frecventă a numelui lui Dumnezeu în rugăciune. În această rugăciune model, Numele lui Dumnezeu este folosit numai odată, și atunci ca: „Tatăl nostru”. În rugăciunea lui Hristos, raportată în Ioan 17, El a folosit Numele Tatălui Său de șase ori spunînd: „Tată, Sfînt Tată, și Dreptele Tată. El nu a folosit nici unul din termenii de îndrăgire, auzite așa de des în rugăciunile moderne. Cu siguranță că Isus știa că expresia „Tată” are o însemnătate mai bogată și mai profundă, fără de adjective calificative. Bine a spus un autor: „Inercarea de a adăuga ceva la aceasta, este tot așa de inutilă ca și stropirea unei flori suave cu un parfum ieftin; sau încercarea de a spori frumusețea unui peisaj acoperit de zăpadă, cu pudră de talc”.

Nu este un lucru rar ca Numele lui Dumnezeu să fie folosit de la cincisprezece pînă la treizeci de ori, într-o singură rugăciune. Această practică are tendința de a coborî Numele lui Dumnezeu, la nivelul numelor oamenilor și de aceea ar trebui să fie evitat. Iudeii se fereau chiar să repete Numele de „Iehova”, deoarece ei considerau că este Prea Sfînt pentru a fi rostit de buze muritoare. A treia poruncă a Decalogului, nu numai că interzice jurămîntul fals, dar ea interzice folosirea numelui lui Dumnezeu de către noi într-un fel ușuratic, nepăsător, fără de înțelegerea însemnătății lui profunde. Prin amintirea în chip nepăsător și lipsit de respect a numelui lui Dumnezeu în conversații obișnuite, și prin repetarea deasă a numelui Său, ca și cum El ar fi ca unul din noi, îl dezonorăm. Toți care meditează asupra maiestății, curăției și sfințeniei Sale, vor avea inimile lor impresionate cu simțămîntul caracterului Său înălțat; și Numele Său Sfînt va fi rostit cu respect și teamă sfîntă. Avem nevoie să ne rugăm pentru un simț mai profund al respectului. Prima cerere a Ru-

găciunii Domnești este amintirea cel mai puțin, din cele șapte cereri. Ea este cea mai neglijată și cea mai populară din cele șapte.

„NOI SÎNTEM NUMIȚI DUPA NUMELE TĂU”.

În virtutea nașterii lor, copiii au dreptul la numele tatălui lor; tot așa, fiii lui Dumnezeu, nu au numai dreptul de a-L numi pe El: Tată, ci este privilegiul lor de a-I purta Numele. Luînd numele de „creștin” noi purtăm numele lui Hristos. Privilegiul acesta înalt ne vine prin nașterea din nou. În timpul dezastrului lui Israel, Ieremia se ruga: „Tu ești în mijlocul nostru, Doamne și Numele Tău este chemat peste noi. De aceea nu ne părăsi”. (Ier. 14, 9). Toate familiile respectabile, sînt mîndre de numele familiei lor și ele depun toate eforturile posibile ca să-l apere, și să-l protejeze. Un nume de familie care se bucură de o bună reputație, în zadar e luat în discuție de cineva care ar voi să-l păteze prin acuzații de o conduită nedemnă. Tot așa, un creștin numai cu numele, dar care nu se aseamănă cu Hristos, și a cărui conduită este vinovată, ia Numele lui Dumnezeu în deșert, și este vinovat de călcarea poruncii a treia.

Vechiului Israel i s-a dat porunca: „Fiți sfinți, căci Eu sint sfînt. Eu Domnul, Dumnezeu vostru”. (Lev. 19, 2). Și apoi urmează învățătura de a proceda în mod cinstit atît cu Dumnezeu, cît și cu omul, și astfel să arate un caracter asemenea cu a lui Dumnezeu. Regula de aur a conduitei este rezumată în porunca: „Să nu jurați strîmb pe Numele Meu, căci ai necinstea astfel Numele Dumnezeului Tău. Eu sint Domnul”. v. 12. În Proverbe ni se spune: „Două lucruri Îți cer: nu mi le opri înainte de moarte! Depărtează de la mine neadevărul și cuvîntul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pîinea care-mi trebuie. Ca nu cumva în belșug să mă lepăd de Tine, și să zic: „Cine este Domnul? Sau ca nu cumva, în sărăcie să fur și să iau în deșert Numele Dumnezeului meu”. (Prov. 30, 7—9).

Despre bogății care disprețuiesc și oprimă pe săraci, apostolul Iacob zice: „Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care îl purtați?” (Iac. 2, 7). Persoana al cărei caracter și conduită sînt nesfînte, profanează și pătează Numele Domnului și Îi ia în deșert, îndeosebi cînd mărturisește că este creștin.

Pe de altă parte noi sfințim Numele lui Dumnezeu sau caracterul Său, prin trăirea unei vieți sfînte. Simpla repetare a frazei: „Sfințesea-Se Numele Tău”, este fără de folos și lipsită de însemnătate, dacă ea este aplicată numai la caracterul personal al lui Dumnezeu. Numele lui Dumnezeu este sfînt, și nimic din ceea ce facem sau spunem noi nu va adăuga, sau scădea din sfințenia Lui. Cererea are însemnătate numai cînd este aplicată

Numelui lui Dumnezeu, în măsura în care este asumată de urmașii Săi. Cererea este făcută în sensul ca puterea divină să pună caracterele noastre în armonie cu acela al Tatălui nostru ceresc. A sfinți Numele Său, înseamnă că persoana care se roagă trebuie să fie el însuși o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, o reflectare a chipului Său. Numai cei care ajung această măsură de caracter, vor primi sigiliul lui Dumnezeu. „Toțuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită avind pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Lui, și oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de rău”. (2 Tim. 2, 19).

Domnul a declarat că Numele Său era în Sanctuar. Ni se spune că atât Sanctuarul, cît și Templul au fost clădite ca Numele Său să poată fi acolo, sau să fie clădite pentru Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel. (2 Cron. 6, 7). Cu siguranță că El se referea la Legea Sa sfîntă, care era în chivotul legămîntului din Locul Prea Sfînt. Această Lege era o transcriere a caracterului Său și de aceea este o descoperire a Numelei Său, o descoperire a firii Sale. Aceleași cuvinte care sînt folosite în Scripturi ca să descrie Legea lui Dumnezeu, sînt folosite pentru a descrie și caracterul Său. Noul Legămînt serie Legea lui Dumnezeu pe „tăblițele de carne ale inimii”, așa că noi facem din fire lucrurile Legii. (2 Cor. 3, 3; Rom. 2, 14). Cei care au această experiență, vor avea Numele Tatălui pe frunțile lor. (Apc. 14, 1). Și se vor bucura ca să facă voia Lui.

De aceea, este clar că, numai creștinii pot înălța cu adevărat această cerere. Cei ce nu sînt sfinți și nu sînt consacrați, nu au dreptul să o facă, pentru că ea este rugăciunea fiilor lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne alăturăm familiei lui Dumnezeu printr-o naștere spirituală înainte de a fi privilegiul nostru să înălțăm această rugăciune.

Insemnătatea acestei prime cereri din Rugăciunea Domnească, este frumos rezumată de către autoarea cărții „Cugetări de pe Muntele Fericirilor”, p. 109. „Cînd te rogi: „Sfîntească-Se Numele Tău, tu ceri ca El să fie sfînt în lumea aceasta, sfînt în tine însuși. Dumnezeu te-a recunoscut înaintea oamenilor și înaintea îngerilor ca fiind un copil al Său. Roagă-te ca să nu aduci nici o dezonoare frumosului nume pe care îl porți. Dumnezeu te trimite în lume ca reprezentant al Său. În fiecare faptă a vieții tale, trebuie să se dea pe față Numele lui Dumnezeu. Această cerere pretinde de la tine ca să ai caracterul Lui. Nu poți să sfîntești Numele Lui, nu poți să-L reprezîți în fața lumii, decît dacă, prin viața și caracterul tău, reprezîți însăși viața și caracterul lui Dumnezeu. Poți face aceasta numai dacă primești harul și dreptatea lui Hristos.

prelucrare de H. Artenian

BOGĂȚIILE BUNĂTĂȚII LUI DUMNEZEU:

îndemn la pocăință

„Disprețulești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Rom. 2, 4).

Despre Moise, slujitorul lui Dumnezeu, Sfînta Scriptură zice: „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un prieten cu prietenul său”. Acest Moise, cu o ocazie, și-a exprimat dorința înaintea Domnului zicînd: „Doamne, arată-mi slava Ta!” Ca unui prieten, Domnul i-a împlinit dorința spunîndu-i: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema numele Domnului înaintea ta;... fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască... Iată un loc lîngă Mine; vei sta pe stîncă și cînd va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stîncii, și te voi acoperi cu Mina Mea pînă voi trece. Iar cînd Îmi voi trage mina la o parte de la tine, Mă vei vedea dinapoi; dar fața Mea nu se poate vedea... Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, PLIN DE BUNĂTATE și credincioșie”. (Ex. 33, 18—23; 34, 6).

Merită să fie subliniate următoarele cuvinte pe care le-a auzit și le-a experimentat acest bărbat privilegiat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu... PLIN DE BUNĂTATE...!

Iubirea, mila îndurarea, îndelunga răbdare, dreptatea, sînt însușiri dumnezeiești. Toate aceste însușiri se îmbină între ele într-un mod minunat și de nedescris cu BUNĂTATEA, în favoarea omului păcătos. Această bunătate este uitată de minunată, încît întrece orice pricepere și imaginație omenească. Apostolul Pavel o numește „bogățiile bunătății lui Dumnezeu”. (Rom. 2, 4). Ea vine de la Dumnezeu și se varsă în torente de binecuvîntări asupra lumii întregi.

„Domnul este bun față de toți și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui”. (Ps. 145, 9). Toate viețuitoarele de pe pămînt trăiesc datorită bunătății lui Dumnezeu. „Tu faci să fișnească izvoarele în văi și ele curg printre munți. Tu adăpi la ele toate fiarele cîmpului... păsările cerului locuiesc pe marginele lor și fac să le răsunе glasul printre ramuri. Din locașul Tău înalt Tu uzi munții; și se satură pămîntul de rodul lucrărilor Tale. Tu faci să crească iarba pentru vite și verdețuri pentru nevoile omului, ca pămîntul să dea hrană... Toate aceste viețuitoare Te așteaptă ca să le dai hrană la vreme. Le-o dai, ele o primesc; Îți deschizi mina, ele se satură de bunătățile Tale!” (Ps. 104, 12-14. 27. 28). „Bu-

nătatea Ta Doamne ajunge pînă la ceruri și credincioșia Ta pînă la nori... Doamne, Tu sprijinești pe oameni și pe dobitoace! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost”. (Ps. 36,5-7). Bunătatea Tatălui nostru care este în ceruri, „face să răsără soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreπți și peste cei nedreπți”. (Mat. 5,45). „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor”. (Ps. 107,8). Împreună cu Psalmistul să spunem: „Binecuvîntează suflete pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvînteze Numele lui cel sfînt. Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui. El îți iartă toate fărdelegile tale. El îți vindecă toate boalele tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununază cu bunătate și îndurare; El îți satură de bunătăți bătrînețea și te face să întineresci iarăși ca vulturul”. (Ps. 103,1—5).

Minunată a fost experiența slujitorului lui Dumnezeu, Moise, care a avut privilegiul să vadă cu ochii săi fizici frumusețea slavei Domnului în măsura în care o putea privi. El a înțeles, că această slavă a lui Dumnezeu, se descoperă lumii întregi, prin dreptate, îndelungă răbdare, îndurare, milă, credincioșie și bunătate, de care el și poporul căruia îi slujea avea atîta nevoie.

Domnul este bun față de toți oamenii. Prin Isus Hristos, oricine poate să aibă minunatul privilegiu de a privi, a admira și a se împărtăși de slava Domnului care i-a descoperit lui Moise. Această slavă este bunătatea lui Dumnezeu. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul...” (Ps. 34,8). Pentru răscumpărarea noastră din osînda păcatelor, Isus Hristos „S-a dezbrăcat pe Sine însuși; a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor” și în felul acesta „a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl...” (Filip. 2,7; Ioan 1,14). Prin Isus Hristos, Domnul nostru, slava — bunătatea — Domnului ne-a fost descoperită în corp omenesc ca să o poată privi oricine și să aibă parte de ea. Oricine va voi să privească această slavă — bunătate — și va dori să aibă parte de ea, acela va fi schimbat „în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. (2 Cor. 3, 18).

Domnul a vorbit cu Moise cum vorbește un prieten cu prietenul său. Domnul, prin nemărginita Sa iubire

și bunătațe, caută și azi prietenia oamenilor pentru binele și fericirea lor. De aceea El și acum așa zice: „Imprietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire“. „Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“. (Iov. 22, 21; Ioan 15, 14).

Domnul i-a spus lui Moise: „Iată un loc lingă Mine...“ Prin invitația pe care o face neconținut El zice: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“. Tuturor celor ce vor răspunde acestei chemări, Isus Hristos le asigură un loc lingă El. Lingă Isus este adevărata fericire și bucurie veșnică. Iată un loc lingă Isus, vino la El așa cum ești!

Domnul i-a mai spus lui Moise: „Veți sta pe stîncă, și cînd va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stîncii și te voi acoperi cu mîna Mea“. „Isus Hristos este Stîncă Mîntuirii noastre. El este speranța celui păcătător. El este „Stîncă Duhovnicească“ (1 Cor. 10, 4), care a fost lăvită și care dă din belșug apa vieții tuturor celor însetați după neprihănire. Isus Hristos este „Stîncă Veacurilor“ pentru toți aceia care își zidesc casa credinței pe această Stîncă. Ei nu vor fi dați de rușine. Casa lor nu va fi prăbușită. „Te voi pune în crăpătura stîncii și te voi acoperi cu mîna Mea...“ i-a spus Domnul lui Moise. Cei ce vor sta la adăpostul acestei Stînci, vor putea zice: „El este locul meu de scăpare, cetățuia mea, Dumnezeu meu în care mă încred“. (Ps. 91, 2). „Te voi acoperi cu mîna Mea“. Mîna Domnului este atotputernică. Domnul poate veni în ajutorul celor ce caută sprijinul Său și ocrotirea Sa. Mîna ocrotitoare a Domnului, Ezra, a numit-o „mîna cea bună a Dumnezeului nostru — care — era peste noi“. (Ezra 8, 18. 22. 31).

Prin marea Sa iubire, îndurare și bunătațe, Dumnezeu ne-a chemat să răspîndim „bogățiile bunătății Lui“ pentru toți cei din jurul nostru. Această bunătațe poate fi exprimată și împărtășită prin cuvinte, fapte, atitudine și influență. Bunătața nu poate fi închisă undeva și păstrată ca o comoară într-o cutie. Ea atunci este bunătațe cînd este împărtășită. Bunătața este piine pentru cel flămînd, apă pentru cel însetat, cuvînt de încurajare pentru cel descurajat, îndrumare pentru cel dezorientat, o mîna de ajutor pentru cel nevoiaș, influență bună pentru cel ce vrea să vadă pildă bună de urmat. Iov spunea despre sine: „Orbului îi eram ochi, și schiopului îi eram picior, celor nenorociți le eram tată, și cercetam pricina celui necunoscut“. (Iov 29, 15. 16).

Pentru ca cineva să poată răspîndi „bogățiile bunătății lui Dumnezeu“, mai întii de toate, el însuși trebuie să fie plin de bunătața lui Dumnezeu. Numai pomul bun face roade bune. „Căci nu este nici un pom bun care să facă roadă rea și nici un pom rău, care să facă roadă bună... Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar

omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui“. (Luca 6, 43. 45).

„Fiți buni unii cu alții, miloși, iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi“. (Efes. 4, 32). Trebuie subliniat mai mult ca oricînd cuvintele: „Fiți buni unii cu alții“. Dorința părinților cu privire la copiii lor este ca ei să fie buni și ascultători față de părinți, să fie buni între ei ca frați, să fie buni față de colegii lor, să fie buni și cuminți în viața socială. Să nu uităm, că și noi la rîndul nostru sîntem copii. Sîntem copiii lui Dumnezeu. Dorința Lui cu privire la noi este aceeași pe care o au părinții față de copiii lor. Niciodată nu trebuie să uităm ai cui copii sîntem și pe Cine reprezentăm înaintea oamenilor. Cuvîntul: „Fiți buni unii cu alții“ este o poruncă ca oricare din cele zece porunci. Este un principiu divin. Bunătața inimii trebuie primită de sus, cultivată și îngrijită cu un deosebit interes. Lumea are mai multă nevoie de oameni buni, decît de oameni dotați cu capacități excepționale. Este nevoie de părinți buni, de copii buni, de oameni buni și înțeleghători, este nevoie de credincioși buni care știu să facă binele. Este nevoie de colegi buni de muncă. Bunătața exclude egoismul, mîndria și orgoliul și face viața agreabilă și plăcută.

Bunătața trebuie cultivată și exemplificată, mai întii de toate în familie. Căminul ar trebui să fie un paradis pe pămînt; trebuie să fie un loc unde se practică iubirea și bunătața; soțul și soția se respectă reciproc și unde iubirea și încrederea nu lipsesc niciodată. Dintre noi nimeni nu poate trăi într-un fel sau altul, fără să aibă o influență oarecare asupra celor din jurul său. Nici unul dintre membrii familiei nu poate face ca ceilalți membri ai familiei să nu simtă influența și particularitățile sale. Chiar și expresia feței are putere de a influența spre bine sau spre rău. Spiritualitatea, cuvintele, faptele și chiar și atitudinea vor influența pe cei din familie. De aceea părinți, soți și soții. „Fiți buni unii cu alții...“ și lucrați împreună la fericirea căminului vostru!

În legăturile voastre frățești, „fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat Dumnezeu pe voi“. Copiii lui Dumnezeu sînt chemați să trăiască într-o unire desăvîrșită după principiile cerești. Aceasta este rugăciunea Domnului Isus ca Mare Preot: „Mă rog ca toți să fie una... în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi sîntem una... să fie în chip desăvîrșit una“. (Ioan 17, 21 -23). Slava pe care ne-a dat-o Domnul Isus Hristos este spiritul Lui plin de bunătațe prin care toți putem fi uniți în El. Noi trebuie să înfățișăm înaintea lumii bunătața și mila lui Dumnezeu. După cum Mintuitorul ne-a descoperit adevărul caracter al Tatălui, tot așa trebuie și noi să

descoperim înaintea oamenilor caracterul plin de milă și bunătațe al Mintuitorului. El a spus: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl“. (Ioan 14, 9). Cine vede pe un adevărat credincios, în el va vedea caracterul lui Isus.

„Domnul Hristos nu ascundea adevărul, dar totdeauna îl rostea cu iubire. În legăturile Sale cu oamenii, El dădea pe față cel mai mare tact și o atenție profundă și plină de bunătațe. Niciodată El nu a fost nepoliticos și n-a rostit vreun cuvînt aspru, fără ca să fie nevoie să-l rostească. Niciodată El n-a pricinuit unui suflet sensibil o durere nefolositoare. Domnul Hristos nu critica slăbiciunea omenească. El a rostit adevărul totdeauna cu iubire.“ El a denunțat jăfărnicia, necredința și nedreptatea; dar lacrimi se simțeau în vocea Lui atunci cînd rostea muștrările Sale tăioase. El a plîns pentru Ierusalim, cetatea pe care o iubea, dar care a refuzat să-L primească pe El care era Calea, Adevărul și Viața. Ei L-au lepădat pe El, Mintuitorul, dar Domnul le arăta o blîndețe plină de compătimire. Viața Sa a fost o viață plină de renunțare de sine și de o atență purtare de grijă pentru alții. Înaintea Sa, orice suflet era prețios. În timp ce întotdeauna se purta cu demnitate divină, El se pleca cu gingășie spre fiecare membru al familiei lui Dumnezeu. În toți oamenii, El vedea suflete căzute în păcat, pentru mintuirea cărora venise El.“ (C.C.H./10).

Lucrarea Duhului Sfînt este de a înnobilă gusturile, de a sfinți inima și a-l înnobilă pe om în toată ființa sa. Una din roadele Duhului este bunătața.

„Poate că ești credincios față de principii, drept, cinstit și religios; dar pe lingă toate acestea, trebuie să cultivi adevărata gingășie a inimii, bunătața și amabilitatea. Dacă cineva este în rătăcire, cu atît mai mult, fii bun față de el. Dacă nu ești amabil, îl poți îndepărta de la Hristos. Fiecare cuvînt pe care îl rostești, chiar și tonul vocii tale, să exprime interesul și simpatia ta față de sufletele care sînt în primejdie“. (M.S.P./85).

„Fiți buni față de toți cei din jurul vostru și cît aveți prilej, faceți bine la toți“. (Gal. 6, 10). Acela care este plin de bunătața lui Dumnezeu și această bunătațe va fi principiu călăuzitor al vieții sale, va practica binele fără să se așezeze și fără să aștepte recunoștința și aprecierea oamenilor. O bătrînică mergînd pe o cărare a fost văzută de cineva cînd a luat de jos un obiect și l-a înfășurat în batistă. Cînd a fost întrebată ce a găsit, ea a desfăcut batista și arătînd spre bucata de sticlă a spus: „Pe aici copiii se joacă desculți și nu cumva, careva să calce pe sticlă și să se rănească, eu am luat-o ca să feresc copiii de pericol“. Bunătața inimii se gîndește și la alții, chiar dacă aceștia nu știu nimic despre această faptă.

(Continuare în pag. 8-8)

Istoria descoperirii unui mare adevăr

„Doamna, în Tine mă încred :
să nu fiu dat de rușine niciodată.
Izbăvește-mă în dreptatea Ta !”
Ps. 31, 1.

Psalmistul se afla într-o situație critică. Ceva îl neliniștea. Aparent, vrăjmășia dușmanilor săi. Prin negura propriei sale stări spirituale, prin voalul tinguirii lui răzbat câteva expresii care trădează că starea sa agitată nu a fost provocată nici de inamici, nici de vitregia soartei lui, ci de o stare spirituală internă, de o criză spirituală care l-a cezarmat.

În două rînduri face apel la „îndurarea lui Dumnezeu” (v. 7 și 21); cere ca Domnul să aibă milă de el (v. 9), să-l izbăvească (v. 5). Motivul acestei crize este exprimat printr-o recunoaștere concretă: „Mi se sfîrșește viața în durere, și anii în suspinuri. Mi s-au sleit puterile din pricina fărădelegii mele, și-mi putrezesc oasele” (v. 10). Cuvintele cheie ale psalmistului sînt expresiile: fărădelege, dreptate, milă, îndurare. Durerea psalmistului se vădește a fi mult mai adîncă, decît o descurajare momentană provocată de amenințarea vreunui dușman. El se tinguia în situația sa de păcătos și temerile sale au fost provocate de faptul că-și dădea seama că stă sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu, și că din cauza stării sale păcătoase a căzut în disgrăția Cerului.

Totuși, el vorbește pe un ton al încrederii: „Doamna, în Tine mă încred !” (v. 1). Rușinea de care se teme nu era dezaprobarea opiniei publice înconjurătoare, ci o posibilă rușine finală ca urmare a unei decizii irevocabile a justiției divine.

În această situație pare surprinzătoare cererea psalmistului: „Iz-

băvește-mă în dreptatea Ta”. Prepoziția „bo”, prefixul substantivului „tōdaqah” (dreptate, neprihănire) al textului original, este folosit în Vechiul Testament de 15.500 ori, într-un înțeles destul de variat. Poate fi tradus cu prepozițiile: prin, cu, în, la, lingă, de (cătore), etc. Majoritatea exegeților înclină în cazul de față către folosirea prepozițiilor „prin” sau „cu”. În acest caz textul poate fi tradus astfel: „Izbăvește-mă PRIN (CU) dreptatea Ta !”

De cine (sau ce) trebuie să fie el izbăvit? Prezența cuvintelor milă, îndurare, fărădelege (păcat) — indică la urmările păcatului, de care psalmistul dorea să fie izbăvit. Dar cum? Prin dreptate? Dreptatea poate izbăvi, sau scuti pe cineva de urmările păcatului? În urma exegezei ni se pare de neconceput și paradoxală ideea izbăvirii unui păcătos de consecințele păcatului, prin apelare la dreptate. Căci dreptatea, în concepția omului antic, era legată la ochi și ținea balanța adevărului concret în miini. Cum poate izbăvi o asemenea dreptate pe păcătos de urmarea firească a faptelor lui?

Această întrebare îl preocupa și pe tânărul profesor și doctor în teologie, Martin Luther, cînd în anul 1513, comentînd Psalmii, s-a izbit de acest text, ce nu vroia să cedeze tînarului exeget, care asedia citadela adevărilor biblice cu vechile principii hermeneutice ale scolasticismului medieval.

— Ce vrea să spună Psalmistul prin cuvintele acestea? — se întreba Martin Luther. Zi și noapte îl preocupa problema, fără să ajungă la un rezultat. Și el nu era un ignorant în materie de Biblie! Mai tîrziu afirma prietenilor săi că pe acea vreme cunoștea versiunea latină Vulgata atît de perfect, încît o bună parte a Bibliei o putea spune pe de rost. Totuși, cuvintele lui David erau învăluite de mister. „Eram dușmanul unor astfel de texte: dragostea lui Dumnezeu, judecata lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu. Căci eu știam doar atît că dreptatea lui Dumnezeu înseamnă judecata Sa severă. Iar acum chiar El să mă libereze de judecata Sa severă?”)

Luther citea textul privindu-l printr-o optică scolastică, adusă din mănăstirile Evului Mediu. În această concepție dreptatea lui Dumnezeu apare ca una activă, care osîndește păcatul și-l pedepsește pe păcătos. Osînda poate fi înlăturată numai prin merite personale, sau prin mijlocirea sfinților, a căror fapte bune formează „tezaurul ceresc al meritelor”, sau mijlocire pentru cei dornici de mîntuire.

Luther simțea cît de fals sună această speranță obscură față de credința plină de speranță a psalmistului. Dar nu înțelegea motivația acestei încrederi biblice. Căuta cu înfrigurare dezlegarea problemei.

Au trecut cîțiva ani fără să găsească rezolvarea dorită. Valurile provocate în sufletul său de cuvintele lui David nu s-au potolit. În anul 1513 a început comentarea Epistolei către Romani. Se afla într-o odaie singuratică al unui din turnurile cetății Wittenbergului. Pregătea comentariul capitolului unu din Romani. Deodată, ca un trăsnet, a străfulgerat prin întreaga sa ființă versetul 17: „Deoarece în ea (Evanghelie) este descoperită o neprihănire (dreptate) pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”.)”. Noțiunea greacă **dica-iōsūnē** acoperă totalmente înțelesul expresiei ebraice **tōdaqah**. Cum adică, întrebă tînarul profesor de teologie, — omului i se oferă o dreptate (neprihănire) ce poate fi dobîndită prin credință?

Acum a reapărut în mintea lui Luther vechiul text din Psalmi ca expresia aceleiași adevăr ca și cel din textul lui Pavel. I s-a părut că David, Habacuc și Pavel sînt de acord și tustrei înțeleg ceva ce în mintea lui Luther este doar o nebuloasă! Hagiografii antici înțelegeau un adevăr ce era ascuns pentru scolastici, neînțeles de părinții bisericii, pentru sfinții cugetători pustnici ai Evului Mediu! Probabil, dacă ei i-ar fi înțeles pe sfinții autori biblici, nu s-ar fi retras într-o viață ascetică, căutînd dobîndirea neprihănirii pe căi umane, proprii, cu scopul vădit al obținerii unor merite, chipurile, salvatoare de păcat și ocrotitoare față de dreptatea activă a lui Dumnezeu.

Ce fel de dreptate poate fi cea care „izbăvește”, care dă viață și care poate fi obținută prin credință? Este această dreptate o proprietate umană? Nu, pentru că psalmistul cere izbăvire PRIN dreptatea lui Dumnezeu! Dacă există o asemenea dreptate divină izbăvitoare — își zicea Luther — atunci nu poate fi nicidecum dreptatea ACTIVĂ a lui Dumnezeu. Dar atunci ce fel de dreptate poate fi?

Dezlegarea i-a venit din următoarele cuvinte ale apostolului Pavel: „Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin rîscumpărarea, care este în Hristos Isus”.³) Ceața neînțelegerii s-a destrămat, iar mintea lui Luther s-a luminat. Nu el, ci Cuvîntul s-a luminat în mintea Sa. El amintește această experiență numind-o „experiența din turn”. Deoarece el cugeta și scria latinește, și-a concretizat concluzia în formula: „**Ius dei: activa et passiva**”. (Dreptatea activă și pasivă a lui Dumnezeu). Cea activă îl condamnă pe păcătos, dar cea pasivă plătește, pătimește în locul păcătosului, restabilind echilibrul balanței dreptății, și prin har, oferă păcătosului o șansă de salvare. Mai tîrziu, Luther, astfel își aduce aminte de timpul acestei cercetări:

„Zi și noapte m-am străduit să înțeleg legătura acestor cuvinte. Dreptatea lui Dumnezeu a fost descoperită în Evanghelie. Când am apucat să înțeleg că în Evanghelie s-a descoperit dreptatea pasivă a lui Dumnezeu, acea dreptate prin care neprihănitul trăiește din darul lui Dumnezeu, deci prin credință. Deodată m-am simțit parcă aș fi renăscut, și printr-o poartă deschisă aș fi pășit în ceruri.”⁴⁾

Noaptea de veghe care au continuat s-au scurs într-o cercetare febrilă. Un adevăr descoperit îl mulțumește pe cercetător doar numai pentru un moment, deoarece ridică o serie de alte întrebări care se cer a fi clarificate. Această tensiune a cercetării adevărului dă un farmec de neuitat zilelor pline de înfrigurare și îl face pe cugetătorul creștin să devină mai umil și mai răbdător. La această emoție fericită a cercetătorului face aluzie Gotthold Ephraim Lessing, când afirmă: „Dacă Domnul mi-ar oferi toate adevărurile în mîna Sa dreaptă, iar în cea stîngă ar ține căutarea adevărului, împreună cu pericolul erorii, — eu, umilul, m-aș apleca spre mîna Sa stîngă, și m-aș ruga de El: Părinte, dă-mi aceasta, căci tot adevărul îți aparține numai Ție!”⁵⁾

Pe Luther îl frămînta întrebarea: Dacă neprihănirea credinciosului este un atribut al lui, îi aparține total? Devenind drept, păcatul nu mai are putere asupra sa? În acest caz de unde vine dorința păcătoasă?

Reformatorul și-a dat seama că fariseul care s-a scotit drept, a plecat din templu — păcătos, iar vameșul care s-a considerat pe sine un păcătos nevrednic, a plecat acasă fiind scotit drept. Lui Luther nu i-a scăpat constatarea că neprihănirea a devenit proprietatea păcătosului într-un mod cu totul aparte. Dumnezeu „îl scotește” pe păcătos neprihănit (Rom. 4, 6), dar în realitate dreptatea nu-i aparține, pentru că păcatele sale „sînt acoperite” (v. 7) cu manta dreptății divine. Deci dreptatea acordată de Dumnezeu păcătosului este externă și străină de cel neprihănit. (*Ius dei: externa et aliena*). Este externă, fiindcă i-a fost atribuită din afară. Este străină, căci nu-i aparține, este proprietatea și darul lui Dumnezeu, cel care i l-a atribuit. Față de această haină divină propria sa dreptate arată „ca și o haină mînjită.”⁶⁾

Odată cu clarificarea acestor amănunte, în sufletul reformatorului se ridicau alte întrebări. El era acum preocupat de prezența poftelor și a sentimentului păcătoșeniei după experiența dobîndirii neprihănirii. Îi stăruia în minte exclamația lui Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...”⁷⁾ Reformatorul se întreba dacă această exclamație a lui Pavel se referă la starea dinaintea sau după dobîndirea neprihănirii?

Răspunsul l-a aflat chiar de la autor, într-una din epistolele sale:

„Hristos Isus a venit în lume ca să mintuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sînt eu.”⁸⁾ Expresia greacă: „eimi egō” (sînt eu), la indicativ prezent ca și în versiunea noastră, anulează orice speculație privind afirmația apostolului Pavel. În culmea experienței sale de creștin el vorbește despre sine ca fiind un păcătos. Indicativul prezent, forma narațiunii prezente descrie acțiuni sau stări ce aparțin de timpul cînd are loc formularea raportului scris, și spulberă orice încercare de a plasa starea despre care se vorbește într-un timp trecut apropiat sau îndepărtat. Din punct de vedere gramatical, în fraza apostolului nu există un acord al timpilor verbali, deoarece primul verb se află la aorist (deci trecut), cel de-al doilea la indicativ prezent. Dacă Pavel viza o stare din trecut, se cerea ca ultimul verb să fie tot la trecut (EN în loc de EIMI), iar traducerea ar suna astfel: „Dintre care cel dintîi AM FOST eu”. În cazul acesta, gramatical, fraza ar fi sunat mai perfect, întrucît verbele ar fi fost în acord, afară de cazul cînd autorul urmărea exprimarea unei alte stări, decît a celei din trecut. Luther a fost convins că aceasta era chiar intenția lui Pavel.

Reformatorul se afla în pragul descoperirii unui alt aspect al adevărului despre îndreptățirea prin credință. El formulează acest adevăr prin expresiile care au devenit celebre în istoria reformățiunii: „*Homo simul iustus et peccator est*”. (Omul, simultan, este și drept și păcătos!) Dar să-i dăm cuvîntul însuși reformatorului:

„Este o eroare a crede că răul poate fi vindecat prin fapte bune, deoarece experiența ne învață că în ciuda faptelor bune, pofta păcătoasă persistă în noi, dar milostivirea lui Dumnezeu este chiar aceea, că acest rău nu ni-l impută (non imputat). Astfel, în proprii noștri ochi sîntem păcătoși, dar în opoziție cu acest fapt, înaintea lui Dumnezeu, prin credință, sîntem neprihăniți.”⁹⁾

„Sîntem în starea aceluia bolnav, care are deplină încredere în medicul său. Acesta l-a asigurat în mod solemn că va fi vindecat. S-a vindecat bolnavul? Nu. El este bolnav, dar un bolnav salvat. Sîntem în starea unui astfel de păcătos care a primit har. Este total neprihănit acest om? Sigur că nu, ci în același timp este și drept, și păcătos.”¹⁰⁾

Sören Kierkegaard (1813—1855) a prins inima teologiei lui Luther despre simultaneitatea celui îndreptățit și a criticat protestantismul posterior pentru că a anulat acest caracter paradoxal al credinței creștine, făcînd din credință un „*rafinament monden*”, o formă de auto-asigurare caracteristică oricărui protestant de rînd, exact cum creștinii medievali se linișteau cu faptele bune și cu indulgențele.

Biserica Laodiceea este cu atît mai mult ispitită să uite de starea

ei paradoxală, deoarece — pe lângă credință — stăruie să fie ascultătoare și de poruncile lui Dumnezeu, fapt care i-ar putea conferi o falsă încredere în situația ei privilegiată. Repunerea în centrul atenției a principiului lutherian despre simultaneitatea celui îndreptățit, ar putea s-o ocrotească de o stare spirituală foarte periculoasă, anume de îndreptățirea de sine, și — legat de ea — de spiritul înfumurării.

Poziția pauliană despre îndreptățire este singura poziție sănătoasă în biserica creștină. În situația unei vieți consacrate și — omeneste vorbind — a unei vieți de credință apreciată pozitiv, sufletul celui neprihănit este colescit de sentimentul propriei sale vinovății, deoarece el este conștient de faptul că, chiar dacă prin harul lui Dumnezeu i-a fost atribuită haina dreptății lui Hristos, această haină e străină de caracterul și persoana sa, este externă, nu-i aparține, și că sub această manta a dreptății divine subzistă el însuși: păcătosul fără de merit, dar cel care a găsit har, iertare și acoperire de la Dumnezeu.

Un astfel de suflet nu va manifesta un spirit de superioritate față de semenii săi „păcătoși”, ci va adopta atitudinea evangelistului Bradford, un alcoolic în tinerețea sa, dar care pocăindu-se a devenit un om al lui Dumnezeu. Ori de cîte ori vedea un semen de-al său prins în mrejele beției, exclama cu compătimire: „Priviți, acolo mergeu!” El își exprima astfel convingerea, că dacă harul lui Dumnezeu nu l-ar fi schimbat, și el ar fi în aceeași stare ca și semenii lui robiți de patima băuturii. Este exact descoperirea simultaneității exprimate de Pavel și Luther: neprihănit în ochii lui Dumnezeu, dar păcătos în proprii săi ochi.

Descoperirea lui Martin Luther vizează nu numai timpul reformățiunii, ci și starea Laodiceei. Biserica adventă abia în anul 1888 a primit acest adevăr fundamental, dar stă foarte solid pe pedestalul ei. Ea a legat doctrina harului cu cea a ascultării, întregind opera harului cu sarcinile ei în viața celui neprihănit, anume cu roadele Duhului. În loc să propovăduiască o ascultare formală, oarbă și merituoasă față de legea divină, ca o condiție a neprihănirii, — biserica adventă propovăduiește că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este și trebuie să fie o urmare firească a neprihănirii prin credință, cum roadele unui pom nu constituie condiția, ci dovada subzistenței lui.

Noi, adventiștii de ziua a șaptea sîntem de acord cu Martin Luther care spune: „Faptele bune nu sînt egale cu renașterea spirituală, ci sînt roadele acesteia. Deoarece devenim copii, moștenitorii lui Dumnezeu, adică drepti, sfinți, creștini nu prin faptele noastre bune, ci doar cînd devenim astfel, vom putea face binele... După cum nici pomul nu merită să devină pom

prin roadele lui, ci cînd s-a dezvoltat și a devenit pom, abia atunci va da roade.”)

Starea bisericii Laodiceea necesită o accentuare mai hotărîtă a ultimului adevăr reformator, cel al simultaneității stării de păcătos și cel de neprihănit. Deoarece există în noi tendința de a eșua pe reciful fariseismului și al auto-îndreptării, o stare de spirit ca și cea a apostolului Pavel ne-ar feri de dezastrul de a fi drept în proprii noștri ochi, și — inevitabil — păcătoși în ochii lui Dumnezeu. Căci „îndreptărea de sine — spune E. G. White — este un blestem, o autoînfrumusețare umană, pe care Satana o folosește pentru gloria sa”¹²) Acesta este motivul pentru care mulți preținși creștini sînt morți în păcate, de-

oarece refuză dreptatea care li se atribuie prin har, și urmăresc o dreptate proprie, ca urmare a unor preținse merite. Serva Domnului afirmă că acest spirit este vinovat de încropirea bisericii Laodiceea și îl provoacă pe Dumnezeu să o verse din gura Sa :

„Astăzi, o mare parte dintre cei ce compun adunările noastre sînt morți în fărădelegi și păcate. Ei vin și pleacă asemenea unei uși care se deschide și se închide mereu... Cele mai dulci melodii care vin de la Dumnezeu prin buze omenesti, — ca îndreptărea prin credință și neprihănirea lui Hristos, — nu primesc de la ei un răspuns de dragoste și de recunoștință... Dacă ei continuă să rămînă în această stare, Dumnezeu îi va lepăda.”¹³)

Faptul că Laodiceea este o biserica încrezută în sine, îngimfată, lipsită de smerenia unui păcătos iertat, poate s-o pună în situația de a nu experimenta nici evenimentul și nici roadele îndreptării, la fel ca și omologul ei din pilda Mintuitorului. Fariseul, crezîndu-se drept, n-a găsit motive pentru a se smeri. Vameșul, recunoscîndu-se un păcătos care are nevoie de mila lui Dumnezeu, „mai degrabă... s-a pogorit acasă socotit neprihănit, decît celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smereste, va fi înălțat.”¹⁴)

Laodiceea are nevoie de această smerenie conferită de conștiința dobîndirii unei îndreptări atribuite, străină de ea, ceea ce o aduce în această stare de simultaneitate: neprihănit în ochii lui Dumnezeu, dar un păcătos iertat în proprii săi ochi.

Oare, nu aceasta ar fi alifia pentru ochi, oferită generos de Martorul Credincios, „ca să-ți ungi ochii și să vezi?”¹⁵)

pastor

W. Moldovan

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

O nouă centrală electrică : Cerna-Belareca

În apropierea stațiunii Băile-Herculane au început lucrările de construcție a unei noi hidrocentrale cu o putere instalată de 32 Mw și o producție anuală de 75 milioane Kw. Amenajarea va dispune de un baraj din materiale locale pe riul Belareca și altul din beton în arc, pe riul Cerna care vor zăgăzui aproximativ 27 milioane mc. apă. Centrala propriu zisă, amplasată pe o galerie de aducțiune de aproximativ 13 kilometri, cu două căderi de apă va fi dată în funcțiune încă în acest cîncinal.

Un nou pod peste Jiu

La Livezeni, se construiește un nou pod de mari dimensiuni peste Jiu. El va avea patru benzi de circulație și o lungime de 100 metri. Noul pod pe care îl realizează unul dintre șantierele întreprinderii de drumuri și poduri din Timișoara, va contribui la îmbunătățirea circulației rutiere într-o zonă aglomerată care se află la poarta nordică a defileului Jiului.

Primul lift de mină

Exploatarea minieră Deva este prima unitate din țară care a fost dotată cu un lift. Realizat la I.F.M.A. București, după un proiect întocmit de Institutul de cercetări și proiectări miniere din Deva, liftul poate transporta 5—6 persoane pe o distanță de 70 metri. Astfel se folosec mult mai rațional puterile miniere pentru transportul materialelor și evacuarea producției din adîncuri.

Măsurarea automată a rulmenților

Brașov: La cunoscuta uzină de rulmenți din localitate, a fost realizat prin autoutilare, în premieră tehnică, un aparat automat de mă-

surat rulmenți asamblați. Cu acest nou aparat, care pînă acum se importa, se pot efectua măsurători de mare precizie, ale diametrelor interioare și exterioare, ale lățimii rulmenților, obținîndu-se o triplare a productivității muncii față de controlul manual.

Radioreleu pentru transmisia de date

Un colectiv de profesori și studenți de la Institutul politehnic din București a realizat un radioreleu pentru transmisia de date, pe frecvența de 10.000 Mhz. Experimentat cu bune rezultate la efectuarea de transmisii de date, sistemul de interconectare menționat urmează să fie preluat și valorificat de unități ale electronicii românești. De reținut că, acest echipament complex a fost elaborat, aproape în exclusivitate, cu componente de producție indigenă.

Vibropresă mobilă

Întreprinderea de reparații Ploiești a realizat o vibropresă mobilă, utilaj destinat producerii înlocuitorilor pentru materiale de zidărie. Mașina poate executa, prin vibrații și presare pe șantiere sau în poligoanele de fabricație, cărămizi, borduri, blocuri cu goluri pe verticală, dale, etc. pentru locuințe, hale industriale, drumuri, etc. Vibropresă mobilă folosește ca materie primă cenușa de termocentrală sau tuful vulcanic. Produsele se usucă la temperatura mediului, înălăturîndu-se astfel consumul de combustibil iar ciclul de fabricație a unui set de produse pe o platformă de 0,6 mp este de numai 50 secunde. Noua mașină poate fi folosită și în industria mică, în cooperatie, în gospodăria comunală, în sectorul de drumuri și în industria minieră.

Redacția
(din presa zilei)

- 1) Martin Luther : Tischreden, 5247.
- 2) Romani 1.17.
- 3) Romani 3,23-24.
- 4) Martin Luthers Werke, Kritische Gesamtausgabe, Weimar, 1883, 185.
- 5) Juhász István : Felvilágosodás, Cluj-Napoca, 1979, curs de teologie istorică 41.
- 6) Isaia 64,6.
- 7) Romani 7,24.
- 8) 1 Timotei 1,15.
- 9) Juhász István : Reformáció és protestantizmus, Cluj-Napoca, 1979, curs de teologie istorică, 4
- 10) Idem, 5.
- 11) Martin Luther : Tischreden, 5570.
- 12) M.S. 78, 1899.
- 13) Test. VI., 392—393.
- 14) Luca 18,14
- 15) Apoc 3.18.

BOGĂȚILE BUNĂTĂȚII LUI DUMNEZEU : INDEMN LA POCĂINȚĂ

(Urmare din pag. a 5-a)

„Fiți buni” chiar și față de potrivnicii voștri. În privința aceasta Isus Hristos este cel mai minunat model de urmat, Isus a făcut întocmai cum ne-a învățat să facem. Despre David citim că el a fost „om după inima lui Dumnezeu. Cu privire la el potrivnicul său a declarat : „Tu ești mai bun decît mine ; căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău. Tu arăți azi bunătatea cu care te porți față de mine, căci Domnul mă dăduse în mîinile tale și nu m-ai omorît.” (1 Sam. 24, 17—18). Principiul său era : „Să mă port cu el cu bunătatea lui Dumnezeu”. (2 Sam. 9, 3). Fie ca toți să avem acest principiu dumnezeesc și să răspîndim această bunătate.

pastor

Moldovan Ion

Regimul alimentar și solia adventă

Oricâte ori abordăm problema regimului alimentar, trebuie să avem în vedere cele ce spunea inspirația divină: „Prima noastră datorie către Dumnezeu și către semenii noștri, este dezvoltarea și creșterea noastră. Fiecare facultate cu care ne-a înzestrat Creatorul, trebuie să o cultivăm până la cel mai înalt grad de desăvârșire, ca să fim în stare, să facem în gradul cel mai înalt binele de care am fi capabili. De aceea, acel timp pe care îl folosim la întărirea și la păstrarea sănătății fizice și mintale este folosit cel mai bine”. (D.H./15).

Principiul integrității morfologice și organismului, demonstrat de Pavlov, este susținut de Sfânta Scriptură atunci când zice: „Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el”. (1 Cor. 12, 26). Reforma spirituală nu este posibilă fără o reformă sanitară, de aceea Dumnezeu nu a dat niciodată o solie care să nu includă și indicații cu privire la modul de viață fizică și spirituală. Ea ne spune că nesocotirea legilor fizice este în același timp o reală nesocotire a legilor lui Dumnezeu, fapt cu profunde implicații în viața noastră zilnică. Dumnezeu a stabilit personal pentru Adam, Noe, Moise, Ilie, Ioan Botezătorul, etc. ce să mănânce și tot El a stabilit și pentru noi reguli precise cu privire la modul nostru de viață, „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Tim. 3, 17).

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, este continuatoarea și păstrătoarea adevărilor Sfintelor Scripturi cu privire la mîntuire și crede în revenirea Domnului Hristos. Mandatul ei este: „Trebuie să proorociți din nou, cu privire la multe popoare neamuri, limbi și împărați”. (Apoc. 10, 11). Pentru aducerea la îndeplinire a marilor solii de reformă spirituală Dumnezeu a adăugat la aceasta, importante adevăruri privind principiile vieții sănătoase. Acum, Biserica are deci de vestit o solie completă, de restabilire a omului întreg... Cărțile care conțin instrucțiuni despre sănătate și mîntuire, se află în mîinile Bisericii de peste un secol și trebuie a se acorda o mai mare atenție acestor sfaturi de o importanță atotcuprinzătoare. A le ignora înseamnă a risca să pierdem viața veșnică. Avertismentul dat la timp în Osea 4, 6, trebuie să-l avem mereu în fața ochilor noștri: „Ponorul Meu piere din lipsă de cunoștință”.

Orice suferință afectează nu numai fizicul ci și psihicul și spiritualitatea. Scoarța cerebrală și toți centrii nervoși, sediul gândurilor, a raționamentelor și simțămintelor noastre, răspund alături de celelalte organe la orice vătămare din afară. Patriarhul Iov, cunoscut pentru încrederea sa fără limite în Dumnezeu, primește cu resemnare și demnitate cele mai zguduitoare vești cu privire la pierderea rapidă a averilor sale. Nici chiar faptul că în aceeași zi scotea din casă zece cadavre ale celor zece copii ai săi, n-au reușit să-l dezechilibreze sau să-i zdruncine încrederea sa în iubirea divină. „În toate acestea Iov n-a păcătuit de loc și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu”. (Iov 1, 22). Când însă zăcea întins în cenușă, lovit din tălpi și până în creștet de o boală cumplită de piele, psihicul său începe să cedeze și zice: „blestemată să fie ziua în care m-am născut”. (Iov 3, 3). El continuă apoi, în discuția cu cei trei prieteni, să-și exprime nemulțumirea despre felul cum este răsplătită credințioșia și nevinovăția sa. Este adevărat că Dumnezeu nu Se justifică față de el, ci îi atrage atenția că omul nu are dreptul să se amestece în planurile divine, și nici nu ia atitudine împotriva lui. Refăcut, în deplinătatea puterilor sale, Iov recunoaște greșeala sa și zice: „Da, am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni, care sînt mai presus de mine și pe care nu le pricep... De aceea mi-e scribă de mine și mă pocăiesc în țărîna și în cenușă”. (Iov 42, 3, 6).

Nu numai suferința fizică afectează spiritualitatea, ci și invers. „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mîhnit usucă oasele”. Prov. 17, 22. Buna dispoziție, încrederea, ambianța plăcută, atmosfera încurajatoare, sînt ajutoare prețioase în tratarea oricărei boli.

Patimile și poftele nebiruite, ca și imposibilitatea noastră de a lua în considerație totalitatea factorilor care generează păcatul și întinderea urmărilor sale, ca și pătrunderea limitată a noastră în tainelile planurilor divine (1 Sam. 16, 7), ne împiedică să apreciem dimensiunile păcatelor așa cum le vede Dumnezeu. Dacă ne gândim de pildă la faptul că unui veigas teribil cum a fost Cain, care a omorît pe fratele său Abel, i s-a îngăduit totuși să trăiască și să dea naștere unei genealogii de „fii ai oamenilor”, ne temători de Dumnezeu, în timp ce preoții Nadab și Abihu (Lev. 10, 1-7), pentru că și-au permis să intre în Templu sub influența băuturilor alcoolice aducînd foc străin

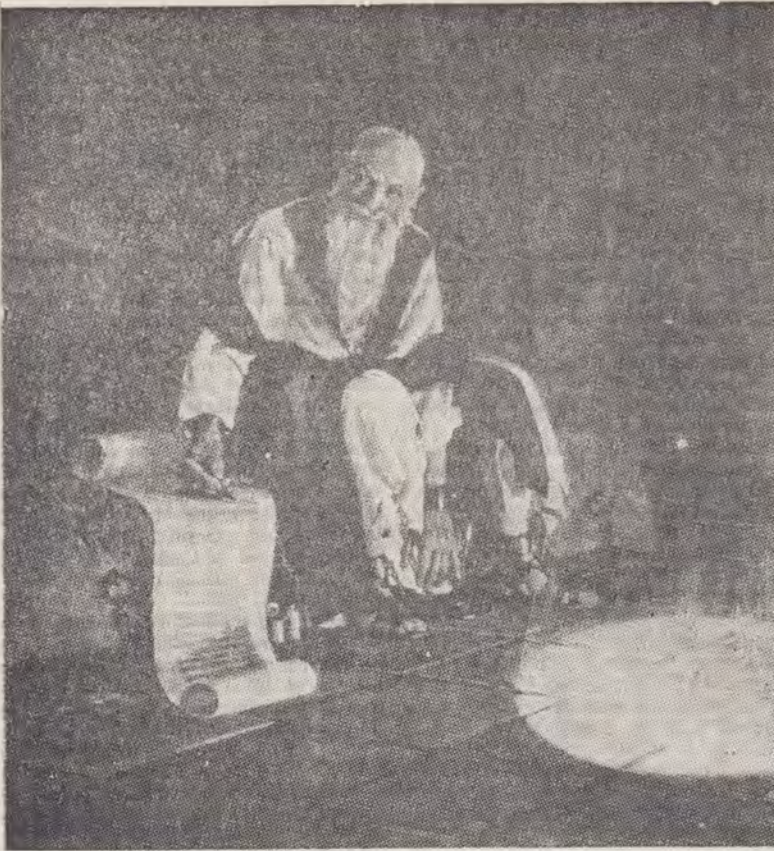
pe altar, sau Uza care stătea într-un loc care nu era al lui prin rînduială divină, și care și-a permis să sprijine chivotul Domnului (faptă aparent laudabilă, totuși nepermisă), au fost omorîți pe loc, ne dăm seama de primejdia de a trata cu superficialitate vreuna din cerințele divine. Nu ne este nouă îngăduit să stabilim care dintre poruncile lui Dumnezeu sînt mai mari sau mai mici, care dintre păcate pot fi considerate însemnate sau neînsemnate. „Ochii Tăi sînt așa de curăți, că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea”. (Habacuc 1, 13).

Pofta după anumite mîncăruri, în aparență nevinovată, a făcut ca o generație de oameni să piară în pustie și tot mîncarea a constituit piatra de încercare a credințioșiei față de Legea lui Dumnezeu în Paradis. Apetitul a constituit începutul luptei în pustie a Domnului Hristos, și biruința asupra ei a fost începutul lucrării de răscumpărare a Domnului pe pămînt. Și astăzi, există mulți oameni care admit teoria adevărului, care sînt convinși că acesta este drumul care ne duce în Împărăția lui Dumnezeu, dar care nu pot renunța la plăcerile și poftele lor. Ei acceptă cu bună știință pierderea vieții veșnice, mai degrabă decît să se angajeze în lupta contra obiceiurilor lor distrugătoare de sănătate. De altfel, nu odată am întîlnit oameni, gata mai degrabă să renunțe la viață, decît la vicii aducînd un singur argument, „nu pot să mă las”. Chiar persoane care au îmbrățișat adevărul dar care și-au permis toleranța unor slăbiciuni refuzînd să creadă „tot adevărul”, vor constata în cele din urmă că s-au înșelat și au fost învinși. Istoria se repetă. Despre israeliți citim: „Atunci ei au crezut în cuvintele Lui și au cîntat laudele Lui. Dar au uitat curînd lucrările Lui și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui, ci i-a apucat pofta în pustie”. (Psalmul 106, 12, 14).

O ploaie torențială, oricît de puternică, nu va reuși să vatăme capul cuiva surprins fără adăpost sau protecție. Nu tot așa se întîmplă cu pieătura care curge una după alta la streșina casei. Fragila și nevinovata pieătura va reuși în timp să sapa o groapă în piatra peste care cade în ciuda tăriei acesteia din urmă. Serva Domnului atrage de aceea atenția: „Sînt anumiți așa zisi credințioși, care primesc anumite părți din Mărturiile ca

(Continuare în pag. a 13-a)

epistola

De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă nici prinos; ci mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: 'Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine). Vin să fac voia Ta, Dumnezeu!' După ce a zis întâi: 'Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat, (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: 'Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu!'. El desființează astfel pe cele dintii, ca să pună în loc pe a doua. Prin această „voie“ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată — pentru totdeauna”. (Evr. 10,5—10).

A putut oare în adevăr Isus să facă ceea ce Legea nu putea face? Este necesar a demonstra acest lucru; căci dacă Hristos nu face posibilă desăvârșirea, atunci El dă greș chiar în punctul în care legea ceremonială a dat greș, și în consecință nu vom fi mai buni ca înainte. Apostolul arată deci că Hristos, în trupul Său a adus la îndeplinire voia lui Dumnezeu în cele mai mici amănunte, și ne-a arătat cum se poate obține desăvârșirea. Demonstrând că atingerea perfecțiunii este posibilă, El se oferă să sfințească pe cei care vor veni la El.

Verșetul 5 — „Nici jertfă, nici prinos”. Singele taurilor și al țapilor nu putea șterge păcatele. Din această cauză, când Hristos a venit

în lumea noastră El a spus: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos ci mi-ai pregătit un trup”.

Domnul Isus este înfățișat aici rostind cuvintele din Psalmul 40,6—8, în momentul în care intră în lumea noastră. Este aici subliniată și evidențiată într-un mod foarte discret, dar categoric, pre existența lui Isus din Nazaret. Din psalmul 40, primele cinci versete se referă la David, la experiența lui atunci când era persecutat de Saul, iar versetele 6—8, sînt atît de puternic Mesianice, încît nu necesită nici un fel de argumentare. Domnul Isus este atît subiectul cit și Cel ce vorbește.

„Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos”. Declarația psalmistului cum că Dumnezeu n-a dorit nici jertfă, nici prinos, la prima vedere face referire la acele jertfe ce erau o împlinire a unor cerințe ceremoniale, fără o consacrare sau pocăință din inimă. Domnul Hristos a fost Acela care a instituit sistemul jertfelor. Dacă era folosit în mod just, așa cum a fost intenționat a funcționa, atunci el ar fi adus o mare binecuvîntare celor ce se închinau lui Dumnezeu în cunoștință de implicațiile spirituale ale actului ce-l săvîrșeau. Dar Domnul Dumnezeu n-a găsit nici o plăcere în formalismul unor închinători nesinceri. (1 Sam. 15, 22; Osea 6,6).

„Mi-ai pregătit un trup”. Așa cum am amintit mai sus, este o referire la Psalmul 40 care spune însă: „Tu nu dorești nici jertfă,

nici dar de mîncare, ci mi-ai străpuns (sau după alte traduceri mi-ai deschis) urechile” (v. 6). Așa cum este cunoscut, traducerea Scripturilor evrești (Legea și Profeții) în limba greacă, așa numita versiune Septuaginta (LXX), a fost făcută înainte de Isus Hristos, pentru folosirea iudeilor care nu cunoșteau limba ebraică. Această versiune a fost în general folosită în timpul Domnului Hristos, și alți El cit și ucenicii Săi o citeau. Citatele din Vechiul Testament pe care le găsim în Epistola către Evrei, sînt în cea mai mare parte din Septuaginta. Traducerea ebraică redă astfel textul de care ne ocupăm: „Mi-ai deschis (străpuns, tr. românească) urechile”, iar Septuaginta: „Mi-ai pregătit un trup”. S-au făcut diferite încercări spre a armoniza aceste două declarații, dar se pare că nu avem suficiente posibilități pentru a face acest lucru. Cu siguranță că Pavel, care era un profund cercetător și teolog al timpului său, versat în problemele iudaismului și cunoscător profund al creștinismului a cunoscut și el ambele versiuni și le-a analizat. Este interesant de reținut faptul că în epistola sa ei a ales versiunea Septuagintei. Ea ne prezintă un semnificativ adevăr și Pavel s-a axat pe importanța lui, fără să ne demonstreze dacă Septuaginta este sau nu o fidelă redare a textului ebraic.

În situația aceasta, pentru noi, poate că soluția cea mai mulțumitoare ar fi aceea de a ne ocupa de ambele expresii. Ne vom ocupa la început cu expresia pe care o găsim în Septuaginta și anume: „Tu mi-ai pregătit un trup” — (Evr. 10,5).

În sistemul iudaic al Vechiului Testament și a legii ceremoniale, erau aduse pe altare, sacrificii de animale ca jertfe închinare lui Dumnezeu, deși ei știau sau ar fi trebuit să știe că aceste jertfe niciodată nu puteau, prin ele însele, să curățească pe păcătos de păcatele sale. Dumnezeu le-a rînduit însă, ca ele să constituie pilde vizibile din care aducătorii să învețe că „plata păcatului este moartea (Rom. 6,23) și că orice păcat oricît l-am socoti de mic și... „neînsemnat” aduce după sine pedeapsa. În loc de a reține acest lucru și a se comporta ca atare, Israel a ajuns să creadă că jertfele pe care le aducea constituiau un fel de plată pentru păcatele săvîrșite și că atunci cînd ei aduceau jertfa prescrisă pentru păcat, păcatul și vinovăția lor erau compensate, șterse.

Dar, așa cum am mai amintit, ei ar fi trebuit să cunoască mai bine situația și importanța reală a sis-

către evrei

temului ceremonial. Nici un animal nu se putea compara ca valoare cu omul. A oferi lui Dumnezeu un taur sau un țap ca ispășire pentru o ființă omenească, ar fi o insultă, ar așeza pe om la nivelul animalelor și ar fi transformat tot serviciul ceremonial într-o farsă. Desigur, nici un animal n-ar fi consimțit să moară în locul omului — (ci el, animalul, trebuia dus forțat la moarte) — și să credem totuși că o astfel de moarte putea face ispășire. O astfel de concepție este contrară bunului simț. Toată această problemă este cuprinsă în afirmația că „este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să steargă păcatul” (v. 4). Cu certitudine că jertfele acestea simbolizau ceva de o valoare mult mai mare, căci în ele inșele, nu puteau avea o valoare ispășitoare.

Cind Isus Hristos a coborât în lumea noastră, I-a fost pregătit un trup. El, care era Dumnezeu, a devenit om, luind asupra Sa natura trupului nostru cu toate tarele lui. În El, în mod tainic, natura divină și cea umană s-au contopit în una singură, devenind Dumnezeu-om. Corpul ce I-a fost pregătit era supus morții. Era un trup omenesc de carne și sînge, în stare să suferă atît cît poate duce omul; altfel El n-ar fi putut nicicum suprăviețui fie ispitei din pustie sau agoniei din Ghetsemani, suferințelor fizice și morale care de regulă aduc moartea. Cind El a îndurat pînă la limita cea mai de sus a posibilității de rezistență a corpului omenesc și a căzut ca mort la pămînt, a fost trimis un înger, nu pentru a îndepărta paharul durerii ca să nu-l bea, ci spre a-l întări ca să-l poată bea. În Ghetsemani Hristos a fost întărit pentru a putea suferi și nu pentru a fi scutit de suferință. Acolo El a gustat moartea; iar pe cruce, El a murit.

Trupul Domnului Hristos a fost un trup omenesc, pregătit de Dumnezeu în scopul bine definit al ispășirii și mîntuirii. În acel corp, Isus Hristos a adus la îndeplinire Planul de Mîntuire și a răscumpărat pe Adam și pe urmașii Săi din căderea degradantă în care se găseau prin păcat. În acel corp El a fost supus oricărei ispite ce asaltează pe orice muritor și în acel trup a rezistat El ispitelor, biruindu-le.

Oamenii reacționează diferit la diverse ispite. Pentru unii, unele ispite devin probleme, sînt mai sensibile față de ele și solicită o luptă titanică pentru a le rezista și adesea sînt înfrînte. Pentru alții aceleși ispite nu ridică probleme, reacționînd negativ față de tentații lor.

În cazul Domnului Isus, orice ispită ce L-a asaltat trebuia că a apăsât asupra Lui cu aceeași putere ca asupra celui mai ispitit om de pe pămînt. Dacă în vreun păcat cineva este ispitit mai mult sau mai puternic decît a fost ispitit Isus, atunci Dumnezeu ar trebui să acorde circumstanțe atenuante omului, scuizîndu-l atunci cînd se prăbușește în păcat, pentru că el pe bună dreptate poate spune că Hristos n-a fost niciodată ispitit și încercat așa de greu ca el, iar motivul pentru care Hristos n-a fost supus unei presiuni așa de mari, cum este supus omul, este acela că El nu putea suporta și n-ar fi ajuns să fie biruitor.

Dar lucrul acesta n-a fost și nu poate fi adevărat. Nimeni nu va putea spune vreodată că Hristos n-a fost ispitit așa de puternic cum a fost el. Un om poate să se opună, să reziste ispitei și să nu cedeze ei nici chiar cu prețul vieții. Cine poate face mai mult decît atît? Și chiar unuia ca acesta Hristos îi poate spune: „Scumpul meu, Eu am fost ispitit ca și tine și am rezistat cu prețul vieții Mele ca și tine. Dar Eu am mers ceva mai departe. Am făcut ceva mai mult. Tu ai murit și aceasta a pus capăt suferințelor tale. Mie nu Mi s-a permis să mor, așa ca tine. În Ghetsemani Eu a trebuit să beau cupa suferinței pînă la fund”.

Nimeni să nu-și permită a cugeta că un creștin ar putea vreodată gîndi sau spune așa ceva, sau că Isus Hristos ar răspunde așa cum am arătat mai sus. Nimeni nu cred că va avea dorința să compare suferințele sale cu ale Domnului Hristos, sau să se mindrească cu faptul ispitirii sale. Am prezentat cele de mai sus numai pentru a face mai clar ce au însemnat suferințele și ispitele Fiului lui Dumnezeu.

Orice ispită ce a asaltat vreodată pe vreun om de pe suprafața pămîntului, L-a asaltat și pe El, dar într-o formă mult mai mare, mai puternică decît s-a abătut asupra cuiva vreodată. Oricît am fi de asaltați și oricît de grea ni s-ar părea isпита, trebuie să știm că Isus ne înțelege. El a mers înaintea noastră pe drumul pe care-L parcurgem noi acum.

Se poate vedea și înțelege foarte repede că dacă ispitele întregii lumi ar fi așezate asupra unui singur trup care să le suporte în tot, un astfel de corp ar trebui să aibă calități fizice și spirituale care să facă posibilă suferința și isпита fără o prăbușire a vieții, care ar pune capăt suferinței.

Nu este cazul să mergem mai departe în problema aceasta, dar

un lucru trebuie reținut și anume că toate ispitele ce au asaltat pe Hristos ca și suferințele ce le-a îndurat au fost toate reale și că declarația: „Mi-ai pregătit un trup”, are o semnificație mult mai profundă decît numai a transmite niște informații din care să putem trage concluzia că Isus Hristos a avut un trup. Lucrul acesta este bine cunoscut. Ceea ce dorește să ne spună Dumnezeu aici este faptul că Hristos a avut un corp pregătit pentru El, și nu un trup ca al unor animale, ale unor brute ca acelea ce erau aduse ca jertfă pentru păcat, ci un corp omenesc; că El a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, un reprezentant de valoare al neamului omenesc; și că jertfa Lui pe cruce ca Dumnezeu — om, a împlinit cerințele Legii și a realizat ceea ce sacrificiile levitice prevăzute în legea ceremonială, le zărea numai în făgăduințele făcute. Sacrificiile pe care ei le aduceau an după an, în mod permanent, nu puteau niciodată să facă pe cei ce le aduceau desăvîrșiți, ci Domnului Hristos I-a fost pregătit un trup, și în acel trup au fost realizate, împlinite scopul și intențiile lui Dumnezeu, și posesorului aceluia corp s-au adresat cuvintele: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea”, Matei 3, 17.

Dacă acceptăm traducerea versiunii Septuaginta, așa cum o găsim în Evrei 10, 5: „Tu Mi-ai pregătit un trup”, aceste cuvinte sînt o referire foarte importantă și semnificativă la lucrarea pe care Hristos a făcut-o în acest corp. Dumnezeu n-a dorit nici jertfe și nici prinoase. Ele arătau spre existența păcatului.

Orice jertfă adusă la templu arăta spre faptul că cineva a păcătuit. Dumnezeu dorea ca oamenii să înceteze odată a mai păcătui. Oare este posibil ca oamenii să înceteze a mai păcătui? Pentru a demonstra pozitiv acest lucru, Dumnezeu a pregătit pentru Fiul Său Isus Hristos, un trup; și în acel trup, Isus Hristos a demonstrat că oamenii pot să nu păcătuiesc, indiferent cît le mult ar fi ei ispițiți. El a rezistat pînă la sînge în fața ispitei. El a rezistat pînă la moarte; și chiar dîncolo de moarte. În toate ocaziile, în toate ispitele și încercările El a fost biruitor. Demonstrația a fost deci completă. Oamenii pot trăi și fără să păcătuiesc. Nu este deci obligatoriu ca oamenii să păcătuiesc. Sau a fi om, nu este sinonim cu a păcătui! Acest lucru, Domnul Isus I-a arătat în trupul ce I-a fost pregătit și în care a venit între noi oamenii.

Cu aceste considerațiuni putem să acceptăm versiunea Septuagintei (LXX) care spune că: „Mi-ai pregătit un trup”.

Să analizăm acum și versiunea pe care o găsim în psalmul 40, și care conform traducerii ebraice sună astfel: „Ci mi-ai deschis (străpuns — tr. română de Cornilescu) urechile” (v. 6). Mulți comentatori susțin că această expresie este luată din Exodul 21, și asemănarea dintre Hristos și servul evreu, așa cum

este prezentată în capitolul de mai sus al cărții Leviticului, explică referirea făcută aici.

Textul din Exodul sună astfel :

„Iată legile, pe care le voi pune înaintea lor. Dacă vei cumpăra un rob evreu, să slujească șase ani ca rob; dar în al șaptelea, să iasă slobod, fără să plătească nimic ca despăgubire. Dacă a intrat singur, să iasă singur; dacă era însoțit, să iasă și nevastă-sa împreună cu el. Dacă stăpînul lui i-a dat o nevastă, și a avut fii și fiice cu ea, nevastă și copii, să fie ai stăpînului lui, iar el, să iasă singur. Dacă robul va zice: „Eu iubesc pe stăpînul meu, pe nevastă-mea și copiii mei, și nu vreau să ies slobod, atunci stăpînul lui să-l ducă înaintea lui Dumnezeu, să-l apropie de ușă sau de stîlpul ușii, și stăpînul lui să-i găurească urechea cu o sulă și robul să rămînă pentru totdeauna în slujba lui“. Ex. 21, 1—6.

O redare paralelă din cartea Deuteronomului sună astfel: „Dacă robul tău îți va zice: „Nu vreau să ies de la tine“ — pentru că te iubesc, pe tine și casa ta, și se simte bine la tine, — atunci să iei o sulă și să-i găurești urechea de ușă, și să-ți fie rob pentru totdeauna. Tot așa să faci și cu roaba ta“. Deut. 15, 16, 17.

Obiceiul acesta era foarte frecvent în poporul Israel. Cineva se putea vinde sau da ca serv sau rob, dar perioada în care stătea în această postură era de șase ani. În încheierea acestei perioade el trebuia să fie eliberat, și stăpînul său trebuia să-i dea drumul să plece cu toate lucrurile și bunurile ce le posedă, supunîndu-se poruncii care glăsuia astfel :

„Să nu-ți pară rău cînd îl vei lăsa să plece slobod de la tine, căci ți-a slujit șase ani, ceea ce face de două ori cît simbria unui om tocmit cu plată“. Deut. 15, 18.

Erau, desigur, și unele condiții inerente unor astfel de aranjamente. Dacă cel în cauză era necăsătorit atunci cînd devenea rob, la încheierea timpului prescris, el era liber să plece, dar singur. Dar dacă la data cînd a devenit rob era singur și în timpul acestui interval s-a căsătorit, el putea — după voie — să plece, dar singur, căci soția și copiii lui aparțineau stăpînului său, și trebuia să rămînă la stăpînul lor.

Dar dacă cel în cauză își iubea soția și copiii, se presupune — pe bună dreptate — că nu prefera să plece singur, ci să rămînă cu ei; dar dacă își putea lua familia cu el, aceasta era rezolvarea cea mai potrivită. În cazul în care nu putea face acest lucru, atunci el putea decide să rămînă cu familia sa la stăpînul său. În acest caz, stăpînul său avea datoria să-l ia „și să-i găurească urechea de ușă“ și avea să rămînă pentru totdeauna rob. Deschiderea sau găurirea urechii, era un semn de robie, dar în acelasi timp, era și un semn al iubirii. Cel în cauză își iubea atît de mult soția, copiii sau stăpînul, încît era dispus să

rămînă pentru totdeauna rob, decît să se despartă de ei.

Așa cum am arătat mai sus, Psalmul 40, 6 ne vorbește despre Domnul Hristos, relatîndu-ne că El avea urechile deschise, sau străpunse. Expresiile folosite pentru a deschide sau străpunge din Ex. 21, 6; Deut. 15, 17 și Ps. 40, 6 deși nu sînt identice, toate transmit același lucru, au aceeași însemnătate.

Este instructiv a face o paralelă între un rob evreu și Hristos, Domnul Isus a venit pe acest pămînt nu ca să I se slujească, ci ca El să slujească. El a venit singur, și nimeni nu era cu El. Cînd anii Săi de slujire s-au încheiat, El ar fi putut să plece singur, așa cum prevedea legea. Dar El n-a dorit să plece singur: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii“. Ioan 17, 24.

În timp ce era aici pe pămînt, Domnul Hristos S-a legat cu legăturile de neînfrînt ale iubirii de neamul omenesc. El a venit singur, dar n-a voit să plece singur. În cuvintele servului din Exodul putem spune așa în dreptul Mintuitorului: „Eu îmi iubesc stăpînul, îmi iubesc soția și copiii; de aceea nu voi pleca chiar dacă aceasta înseamnă libertate“. În aceste condiții, stăpînul trebuia să ia pe acest slujitor, să-l ducă la ușă, sau la stîlpul ușii și stăpînul lui să-i găurească urechea cu o sulă, și robul să rămînă pentru totdeauna în slujba lui“. Ex. 21, 6. Și astfel, Domnul Hristos, conform Psalmului 40, a avut urechea străpunsă cu o sulă, și El trebuia să slujească veșnic.

Desigur urechile Domnului Isus n-au fost — în realitate — străpunse, sau găurite, dar mîinile Sale, picioarele și coapsa Sa, au fost străpunse. Cum străpungerea, sau găurirea urechii era un semn nu numai al slujirii, ci și al iubirii, tot astfel Isus Hristos poartă semnele iubirii Sale și le va purta mereu El putea să plece singur; putea să evite crucea, și suferința. Dar a ales să rămînă și S-a legat de neamul omenesc cu legături ce nu vor fi rupte niciodată.

Aceasta este deci, istoria celor relatate în Psalmul 40, așa cum este ea redată de versiunea ebraică. În Septuaginta este redată istoria trupului lui Hristos, ca un sacrificiu ispășitor a tot indostulător, care a făcut pentru om ceea ce singele animalelor n-a putut face. Dar ambele versiuni, ambele declarații ne vorbesc despre ascultare, suferință, iubire și bunăvoință de a le susporta, de a le face față biruindu-le.

În absența unei precizări pline de autoritate (Legea și Mărturia — un așa zice Domnul) care să ne spună care din aceste două traduceri să fie folosite, deci care din ele concordă cu originalul, și avînd în vedere că ambele traduceri ne transmit învățătură plină de semnifi-

cații, putem accepta ambele versiuni ca unele care ne prezintă adevăruri folositoare și esențiale, referitoare la lucrarea lui Isus Hristos în favoarea noastră.

EXEGET

* * *

REZERVELE ENERGETICE ALE ROMÂNIEI

(Urmare din pag. a 1-a)

care unele au început deja să producă. Și toate amenajările hidrotehnice înfăptuite, ca și cele în curs de realizare, sînt importante prin asigurarea unei funcționalități multiple, în condiții de maximă eficiență economică.

O puternică dezvoltare va cunoaște energia nucleară, puterea instalată în centralele nucleare-electrice urmînd a fi de 660 Mw în 1985, de 3.960 Mw în 1990 și de circa 10.000 Mw în anul 2000, participarea energiei nucleare în balanța energiei electrice ajungînd la 17—18% la sfîrșitul deceniului al nouălea.

Prin ample cercetări interdisciplinare, urmează a fi dezvoltate tehnologiile necesare punerii în valoare a resurselor noi de energie: geotermică, solară, a vînturilor, a valurilor, inclusiv a posibilităților de transformare pe cale biologică a bioxidului de carbon și a biomasei în combustibili.

Se prevede ca aceste surse noi de energie împreună cu resursele energetice recuperate să aibă o contribuție în balanța energiei electrice de 5% în 1985, de 10% în 1990 și de cel puțin 20% în anul 2000.

În vederea înfăptuirii mărețelor obiective de dezvoltare economico-socială pe termen lung a țării — conducerea țării a stabilit o strategie energetică clară, temeinic fundamentată științific, ale cărei coordonate esențiale, precizate în „Programul — directivă“ — în domeniul energiei, cum și în alte documente, au fost elaborate sub directă îndrumare a Excelenței Sale Dl. Nicolae Ceaușescu, președintele R.S. România, ele purtînd amprenta gândirii sale economice.

Obiectivul central, căruia i se subsumează sarcinile de mare însemnătate prevăzute în program, este acela ca, tocmai printr-o plină și intensă mobilizare a efortului propriu, România să devină, în viitorul deceniu, independentă din punct de vedere energetic.

Împreună cu toți cetățenii patriei, noi, credincioșii creștini adventiști, la locul nostru de muncă și printr-o justă întrebuintare a energiei și combustibililor, vom participa și pe viitor la efortul plin pentru realizarea obiectivelor energetice ale patriei.

Pastor
DEAC GLIGOR
Președintele Conferinței Sibiu

Regimul alimentar și solia adventă

(Urmare din pag. a 9-a)

fiind solii de la Dumnezeu, în timp ce alte părți, care osîndesc anumite fapte ale lor, le lasă la o parte" (D. H/33). Nemuțumirea, dezbinarea, mindria, lăcomia, necumpătarea, nerăbdarea, etc. pot fi rezultatul final al unui caracter defectuos în care soliiile lui Dumnezeu au fost preferențial acceptate.

În lumina acestor considerații, să vedem ce loc și ce importanță ocupă reforma sanitară, cu componenta ei — regimul alimentar, în doctrina Bisericii Advente.

1. O parte integrantă a soliei ingerului al treilea.

„Mi s-a arătat că reforma sanitară este o parte din solia ingerului al treilea și tot atât de strins legată de aceasta cum este mîna legată de braț în corpul omenesc. Văzui că noi ca biserică trebuie să facem o mișcare de înaintare în această mare lucrare". (D.H./29). „Ingerul zise: „Stăpîniți-vă de la poftele trupesti, care se luptă împotriva sufletului". Voi v-ați poticnit de reforma sanitară. Ea este considerată ca o anexă netrebuincioasă a adevărului. Dar nu este așa, ci ea este o parte din adevăr. Înaintea voastră stă o lucrare, care vă va constrînge și mai mult și va constitui mai mult decît orice, o piatră de încercare pentru voi". (Idem/35). „Evanghelia și principiile adevăratei reforme sanitare urmează să fie legate împreună. Creștinismul trebuie să fie adus în viața practică. Trebuie să se facă o lucrare zeloză și desăvîrșită de reformă. Adevărata religie biblică este o revărsare a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire". (D.H./388). „Adevărul pentru acest timp îmbrățișează întreaga Evanghelie. Vestit cum trebuie, el va săvîrși în om tocmai acele schimbări care vor da la iveală puterea harului lui Dumnezeu asupra inimii. El va face o lucrare deplină și va dezvolta un om desăvîrșit. De aceea să nu se tragă nici o linie de despărțire între lucrarea misionară medicală a Bisericii A.Z.S. și între lucrarea Evangheliei. Acestea două să se contopească împreună la ducerea invitației: „Veniți căci totul este gata". Să se unească într-o legătură nedespărțită, întocmai după cum brațul este unit cu trupul" (6 T/267).

Așadar, un adevăr unitar, care nu poate fi divizat. Nesocotirea unei părți, nu poate rămîne fără urmări, chiar dacă în rest este păstrat în mod corect.

2. Reforma sanitară nu este solia întregă.

„Deși lucrarea reformei sanitare își are locul ei în vestirea soliei ingerului al treilea, susținătorii ei nu trebuie cu nici un chip să caute a o face să ia locul soliei". (D.H./64).

„Reforma sanitară este în strînsă legătură cu lucrarea ingerului al treilea, dar ea nu reprezintă întreaga solie. Predicatorii noștri trebuie să învețe pe oameni reforma sanitară, dar nu trebuie să facă din ea tema principală în locul soliei. Locul ei este printre acele subiecte, care fac lucrarea pregătitoare spre a primi cele prezentate de solie. Printre acestea, ea este dintre cele mai importante. Noi trebuie să primim și să adoptăm cu zel orice reformă, dar să ne ferim de a da impresia că sintem nesiguri, sau stăpîniți de fanatism". (D.H./66). „Reforma sanitară este atât de strîns legată de solia ingerului al treilea, ca brațul de corp; dar brațul nu poate lua locul corpului. Vestirea soliei ingerului al treilea, adică poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, aceasta este partea principală a lucrării noastre. Solia aceasta trebuie vestită cu strigăt tare și trebuie să meargă în toată lumea. Prezentarea principiilor sănătății trebuie să meargă în unire cu această solie, dar în nici un caz independentă de ea, sau să ia cumva locul ei". (Idem/104). Așadar echilibrul și armonia dintre diversele părți ale soliei advente trebuie respectat. Nici un adevăr nu trebuie exagerat în defavoarea altuia.

„Aceia care nesocotesc lucrarea de predicare și încearcă să conducă lucrarea misionară medicală adventă în mod independent, încearcă să despartă brațul de trup. Care va fi urmarea dacă ei vor reuși să facă aceasta? Am vedea mîini și brațe rătăcind aiurea cheltuindu-și mijloacele fără conducerea capului. Lucrarea ar deveni disproporționată și dezechilibrată... Condușă independent, ea nu numai că ar consuma talente și mijloace necesare în altă parte, dar chiar în lucrarea de a ajuta celor neputincioși, separat de lucrarea de predicare a cuvîntului, ar aduce pe oameni în situația de a lua în ris adevărul... Deoarece se ivesc tot mai multe ocazii de a veni în ajutorul tuturor claselor în nevoile lor temporale, există primejdia ca această lucrare să întunece solia pe care Dumnezeu ne-a dat s-o ducem tuturor — vestirea venirii în curînd a lui Hristos, necesitatea ascultării de poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Aceasta este povara noastră... Domnul ne-a învățat să ținem seama de lucrare din toate punctele de vedere, pentru ca ea să se dezvolte proporționat, simetric și bine cumpănit". (6 T/265—267).

3. Reforma sanitară și cele 10 porunci.

În ciclul de studii biblice cu privire la Epistola către Romani, din 1980, se sublinia faptul că apostolul Pavel, atunci cînd folosea cu-

vîntul lege, se referea la totalitatea legilor date de Dumnezeu iudeilor, în sistemul de conducere teocratică. Acestea includeau alături de Cele Zece Porunci, de legile ceremoniale, financiare, administrative, etc., și pe cele sanitare și anti-epidemic, relateate cu abundență în Vechiul Testament.

Despre locul acestor legi sanitare în cadrul obligațiilor noastre către Dumnezeu, în noua dispensațiune și mai ales în timpurile din urmă, găsim următorul raport: „Este un păcat tot atât de mare de a călca legile ființei noastre, ca și de a călca Cele Zece porunci; căci nu putem face nici una nici alta, fără a călca Legea lui Dumnezeu. Nu putem iubi pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul și din toată puterea, cit timp ținem la apetitul, la poftele și la gusturile noastre și le iubim mai mult decît pe Dumnezeu. Zilnic scădem din puterea de a preamări pe Dumnezeu cu toată tăria și din tot cugetul nostru. Prin obișnuințele noastre rele, slăbim chiar și puterea vieții acesteia și mai zicem că sintem urmașii Domnului Hristos și că ne pregătim pentru viața cea nemuritoare" (D.H./40). „Orice călcare necesară a legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit în ființa noastră este o nesocotire reală a Legii lui Dumnezeu și este un păcat tot atât de mare în ochii cerului, ca și călcare a Celor Zece Porunci. Neștiința asupra acestui subiect însemnat este păcat; lumina strălucește acum asupra noastră și nu avem nici o scuză, dacă nu trăim în acord cu ea și nu devenim pricepuți în privința acestor lucruri care sînt de cel mai mare interes pămîntesc pentru noi de a le înțelege. Unii par a crede că au dreptul și libertatea de a trata trupurile lor așa cum le place. Ei uită că trupurile nu sînt ale lor proprii. Creatorul lor le-a făcut și are drept asupra lor iar ei nu au dreptul să le maltrateze". (Sf. pt. Sănăt./40).

„O nesocotire continuă a legilor naturii, este o continuă nesocotire a legilor lui Dumnezeu... Cele mai grave păcate sînt comise prin satisfacerea apetitului stricat". (4 T/31). „În Cele Zece Porunci, Dumnezeu a înscris legile împărăției Sale. Orice călcare a legilor naturii, este o călcare a Legii lui Dumnezeu". (1 B.C./1105).

Atît prin creațiune cit și prin răscumpărare, Domnul devine proprietarul ființei noastre întregi. Prin însărcinarea: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16, 15), Dumnezeu așează pe umerii Bisericii Sale lucrarea de salvare a sufletelor, de a culege roadele jertfei Fiului Său. Aptitudinea sau inaptitudinea noastră, ca și timpul servirii noastre în slujba Evangheliei, depînd în mare măsură de viçoarea și puterea noastră fizică și spirituală. De aceea: „reata întrebuintare a puterilor noastre corporale, scurtează timpul în care viața noastră putea fi folosită spre onoa-

rea lui Dumnezeu și mărirea Sa și ne face incapabili să facem lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu". (D.H./16). Următorul avertisment trebuie avut în vedere în totdeauna: „Dumnezeu a pus legi care guvernează constituția noastră. Aceste legi sînt divine și pentru călcarea fiecăreia din ele este hotărîită o pedeapsă care va veni mai curînd sau mai tîrziu. Majoritatea hoților de care a suferit și suferă neamul omenesc și le-au făcut oamenii singuri prin necunoașterea legilor organismului lor propriu. Ei par nepăsători față de propria lor sănătate și fac toate mereu spre distrugerea de ei înșiși; iar cînd ajung ruinați la corp și la minte, trimit după doctori și se îndoaie cu doctorii pînă mor". (D.H./18).

Poate cineva nega astăzi aceste adevăruri fundamentale? O parte din omenire luptă pentru a-și asigura un minimum de hrană în timp ce alte milioane se luptă contra excesului ponderal. Apetitul duce la necumpătare, necumpătarea la obezitate iar aceasta este platforma pe care se dezvoltă bolile degenerative ale civilizației. „Satana știe că nu poate subjuga pe om decît dacă îi poate stăpîni voința. Și el poate face aceasta amăgînd pe om ca să conlucreze cu el la călcarea legilor naturii în mîncare și băutură, care constituie o călcare a Legii lui Dumnezeu". (T./16).

4. Reforma sanitară și lucrarea de sfințire.

Cea de a treia persoană a Dumnezeirii, se numește Duhul Sfînt, nu pentru că este mai sfînt decît celelalte două, ci pentru că principala Sa lucrare asupra inimii omenestii, este sfințirea. Despre sfințire, apostolul Pavel declară: „Urmăriți pacea cu toții și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu". (Evrei 12, 14). Reforma sanitară reprezintă unul din mijloacele prin care Dumnezeu dorește să atingem perfecțiunea creștină, numită sfințire. „Cel ce primește și păstrează în inima sa lumina dată de Dumnezeu cu privire la reforma sanitară, are un sprijin important în lucrarea de a ajunge sfînt prin adevăr și destoinicie pentru nemurire" (D.H./53). „Este imposibil pentru cei ce se dedeau poftelor și apetitului să ajungă perfecțiunea creștină". (Idem/21). „Prin satisfacerea apetitului stricat și a poftelor rele, chiar așa zisii creștini paralizază lucrarea naturii și-și micșorează puterile fizice mintale și morale. Unii care fac astfel, mai pretind că sînt sfînți prin adevăr pentru Dumnezeu, dar o așa pretenție este fără temel". (Idem/141).

Pentru a înțelege de ce este imposibilă sfințirea spirituală fără o asemenea lucrare și asupra corpului, Spiritul Profetic adaugă: „Orice călcare a principiului în mîncare și băutură, tocește capacitatea de înțelegere făcînd imposibil pentru ei să aprecieze sau să pună prețul convenit pe lucrurile veșnice... Acelora care calcă legile lui Dum-

nezeu în organismul lor fizic, nu le va veni greu să calce și Legea lui Dumnezeu rostită pe muntele Sinai. Aceia care după ce au avut lumină, nu mîncă și nu beau după principii, în loc să-și țină sub control pofta, nu se vor lăsa stăpîniți de principii nici în celelalte lucruri". (S.S./38—39). „Cum poate un dispeptic nervos să fie gata întotdeauna a da cu blîndețe și temere un răspuns oricui îi cere socoteala de speranță care este în el? Cit de curînd va deveni unul ca acesta confuz și agitat, iar prin imaginația sa bolnavă va fi predispus să vadă lucrurile dintr-un punct de vedere cu totul greșit și din lipsă de blîndețe și de liniște — care au caracterizat viața lui Hristos — el va dezonora mărturisirea sa, cînd va fi în discuție cu vreun om nerațional". (1 T/461—462).

5. Reforma sanitară și Ploaia Tîrzie.

Din anul 1888 trăim în timpul Ploii Tîrzii. Lipsa manifestării ei depline în viața noastră personală și a Bisericii în general, o resimțim cu toții. Una din cauzele acestei întârzieri este nepregătirea noastră în măsură suficientă. „Dumnezeu cere poporului Său, să se curețe de toată întinăciunea corpului și a spiritului, desăvîrșind sfințenia în temere de Domnul. Toți cei nepăsători și care nu se achită de această îndatorire, așteptînd ca Domnul să facă pentru ei ceea ce El cere să facă ei înșiși, vor fi găsiți cu lipsuri, cînd cei blînzi de pe pămînt, care au împlinit voia Lui, vor fi puși la adăpost în ziua miniei Domnului.

Mi s-a arătat că dacă poporul lui Dumnezeu nu face nici un efort ci așteaptă să vină asupra lor învierea și aceasta să-i curețe de rele și să le îndrepte defectele; dacă ei așteaptă ca aceasta să-i curețe de întinăciunile corpului și ale spiritului care să-i facă în stare să se angajeze în strigătul cel mare al îngerului al treilea atunci ei vor fi găsiți prea ușori. Învierea și puterea de la Dumnezeu vine numai asupra acelora, care s-au pregătit pentru ea, făcînd lucrarea cerută lor de Dumnezeu de a se curăți pe ei înșiși de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, desăvîrșind sfințenia în temere de Dumnezeu" (D.H./30).

6. Reforma sanitară și mîntuirea

Scopul final al tuturor acțiunilor noastre pe tărîm religios rămîne unul singur și anume, mîntuirea. Mijloacele de pregătire pentru atingerea acestui țel sînt multiple, iar reforma sanitară reprezintă unul din cele mai importante. „Lumina dată de Dumnezeu despre reforma sanitară, este dată pentru mîntuirea noastră și pentru mîntuirea lumii" (S.S./446). „Nouă ca popor ni s-a încredințat lucrarea de a face cunoscute principiile reformei sanitare. Sînt unii care cred că problema cumpărării nu ar avea o importanță suficientă pentru a fi inclusă în lucrarea evanghelică.

Dar unii ca aceștia fac o mare greșală... Acest subiect al cumpărării, în toată forma lui, își are un loc însemnat în lucrarea mîntuirii" (9 T/112). Serva Domnului merge chiar mai departe: „Dacă noi slăbim trupul prin satisfacerea de sine și prin îngăduința apetitului... devenim vrăjmași ai lui Dumnezeu". (3 T/63).

Dar oricît de importantă ar fi reforma sanitară, sau orice alte rînduiri puse înaintea noastră ca să umblăm prin ele, mîntuirea nu vine prin nici unul din aceste mijloace ci numai prin jertfa Domnului Hristos. La poarta cerului este valabil un singur pașaport și anume, dreptatea Domnului Hristos. „În nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți". (Fapte 4, 12). Dreptatea Sa este oferită tuturor celor care o cer. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea încît a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică". (Ioan 3, 16). Această iubire este atît de cuprinzătoare, încît acceptă chiar și pe aceia care datorită unei vieți trăită în plăceri au ajuns o ruină, iar reforma sanitară nu mai poate avea nici puterea și nici timpul în care să-și mai poată face lucrarea. „Dar Dumnezeu este foarte milos, duos și bun și cînd cei ce și-au vătămă sănătatea prin viețuire păcătoasă, primesc lumină, se conving de păcat, se căiesc și cer iertare — atunci Domnul primește acea jertfă sărăcicioasă adusă Lui și lasă pe cei căiți să vină la El. O, ce iubire gingașă! El nu refuză resturile unei vieți abuzive și plină de suferințe ale păcătoșului pocăit! Prin bunătatea Sa plină de har, El salvează aceste suflete ca din foc" (D.H./21).

Nevoia conlucrării omului cu Dumnezeu în această lucrare este evidentă. Nu ne putem mîntui prin mîncare și băutură, prin îmbrăcăminte sau purtare, dar noi putem minca și bea în așa fel încît acestea să aibă ca rezultat despărțirea de Dumnezeu, de biserica Sa și să pierdem mîntuirea în cele din urmă. „Nici un om nu-și poate făuri prin el însuși propria sa mîntuire, dar nici Dumnezeu nu face această lucrare pentru el fără conlucrarea lui. Cînd omul însă lucrează cu seriozitate, Dumnezeu lucrează cu el, dîndu-i puterea să devină un fiu al Său". (6 T/342).

7. Reforma sanitară și a doua venire a Domnului Hristos.

Dacă reforma sanitară este unul din mijloacele principale folosite de Dumnezeu pentru desăvîrșirea și sfințirea noastră, ea constituie în același timp un factor important în „așteptarea și grăbirea venirii zilei lui Dumnezeu". (2 Petru 3, 12). Serva Domnului subliniază aceasta ca o lucrare neapărat trebuincioasă înainte de venirea Domnului. „În pregătirea poporului pentru a doua

venire a Domnului Hristos, trebuie adusă la îndeplinire o mare lucrare prin vestirea principiilor sanitare. Oamenii trebuie învățați cu privire la nevoile organismului fizic și despre valoarea vieții sănătoase așa cum ne arată Sfintele Scripturi, pentru ca trupurile pe care Dumnezeu le-a creat, să poată fi prezentate Lui ca o jertfă vie și în stare să-I aducă un serviciu vrednic de primire". (6 T/206). „Dar care pregătire ar putea fi mai bună pentru venirea Domnului și pentru primirea altor adevăruri necesare pentru pregătirea unui popor pentru venirea Sa, decît de a trezi pe oameni să vadă relele și să-i îndemne să se abțină de la plăcerile și obiceiurile lor nesănătoase? Nu are oare

lumea nevoie să fie trezită cu privire la o viețuire sănătoasă? Nu au nevoie oamenii să li se vestească adevărurile cu privire la principiile vieții sănătoase?" (6 T/299). „De mulți ani Domnul atrage atenția poporului Său la reforma sanitară. Aceasta este una din marile ramuri ale lucrării de pregătire pentru venirea Fiului Omului. Ioan Botezătorul mergea în spiritul și puterea lui Ilie, ca să pregătească calea Domnului și să întoarcă pe popor la înțelepciunea dreptilor. El era un reprezentant al acelor care trăiesc în zilele din urmă și cărora Dumnezeu le-a încredințat adevăruri sfinte spre a le vesti poporului, ca să pregătească calea pentru a doua venire a lui Hristos. Ioan

era un reformator. Ingerul Gabriel, venit direct din cer, a dat tatălui și mamei lui Ioan instrucțiuni cu privire la reforma sanitară. El le-a spus că ei nu trebuia să bea vin sau băuturi îmbătătoare și că va fi plin de Spirit Sfânt din pintecele mamei lui". (3 T/62).

Mulți autori care s-au ocupat de legătura dintre reforma sanitară și pregătirea noastră spirituală pentru preschimbare, au subliniat în cuvinte solemne, rolul pe care aceasta îl joacă în sfințirea și desăvîrșirea noastră. Exemplific această prin cuvintele lui Lloyd și Doris Rosenfold publicate în cartea „Science and Modern Mann”,

(Continuare în pag. a 20-a)

DIN VIAȚA BISERICII

Între 28 mai și 7 iunie, am avut vizita fraților P. Lanarés și G. Rossi. După cum este cunoscut, fr. P. Lanarés, care este director în cadrul organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa, redactor și secretar general al Organizației internaționale pentru apărarea libertății religioase, un organism non-guvernamental afiliat O.N.U., este un vechi și agreabil frate și prieten al țării noastre, care ne-a vizitat de multe ori. Fr. Gianfranco Rossi este președintele Conferinței A.Z.S. din Italia și, conform hotărîrii luate deja, va succede fratelui Lanarés, cînd acesta va ieși la pensie, probabil în cursul anului 1982. Dînsul s-a aflat pentru prima dată în țara noastră.

Oaspeții au avut ocazia să viziteze frumoasele locuri ale Maramureșului și comunitățile A.Z.S. Baia

Mare, Șieu, Vișeu de Jos, Borșa și Moieși, întîlnindu-se cu frățietatea adventă în frumoasele lor case de rugăciune, într-o atmosferă de solemnă frățietate.

S-a vizitat, de asemenea, orașul Cluj-Napoca și comunitățile din Cluj, Vaida Cămarăș, Sig. Întîlnirea oaspeților cu frățietatea din Sig, îmbrăcată în frumoase costume naționale, a fost un prilej unic de bucurie și încîntare.

Vizitînd Bacăul și apoi frumoasele locuri ale Bucovinei cu istoria și frumusețile inegalabile ale locurilor acestora, a făcut ca tabloul României să se întipărească profund în inima vizitatorilor, cu frumusețile și ocaziile ce le-au avut, ca în deplină libertate să aibă pîrtășie cu toți cei întîlniți.

Vizitele în București și în comunitățile din Rîmnîcu Vîlcea și Pitești au completat viziunea unei țări cu dezvoltare impetuoasă și a unei biserici ce-și trăiește liber viața și-și aduce la îndeplinire mîndria și mandatul ce i-au fost încredințate.

Oaspeții și cei ce-i însoțeau, au făcut vizite și s-au întretinut cu conducători ai Cultelor din țara noastră, vizite ce au culminat cu

Fr. Oldrich Sladek

cea făcută Prea Fericirii Sale Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și cea făcută la Departamentul Cultelor, unde au fost primiți de Dl. Director I. Popescu, ocazie cu care a avut loc o agreabilă și instructivă convorbire, în legătură cu vizita lor și realitățile pe care le-au cunoscut în acest interval de timp și care, după mărturia lor, i-au încîntat și cîștigat pentru țara și biserica noastră.

* * *

Tot în cursul lunii iunie, și anume între 15 și 22 iunie a.c., un alt oaspete ne-a vizitat țara. Este vorba de fr. Oldrich Sladek, președintele Uniunii A.Z.S. din Cehoslovacia. Deși scurtă, vizita dînsului, cele văzute au avut darul să completeze tabloul și imaginea pe care fratele Sladek și le făcuse despre noi în decursul celorlalte două vizite efectuate în țara noastră. De data aceasta oas-

(Continuare pe cop. 11)

Pastorii P. Lanarés și G. Rossi, salutînd și întreținîndu-se cu papa Paul al II-lea în incinta Vaticanului, cu ocazia unei recente vizite făcute la Roma.

CEEA CE OCHIUL N-A VĂZUT

Jn numărul 11—12/1980 al revistei „Curierul Adventist” am citit cu multă plăcere articolul despre cea de a 53-a Sesiune a Conferinței Generale A.Z.S., care a avut loc la Dallas, Texas între 17—26 aprilie 1980. Tot articolul mi s-a părut foarte interesant. Ceea ce m-a impresionat, însă, cel mai mult a fost acea parte care relatează despre experiența „mamei Kruger”. M-a impresionat hotărârea ei de a rămâne la locul de muncă, în slujba ameliorării suferințelor semenilor ei, cu toate pierderile grele pe care le-a suferit în familie (soț și copil în interval de numai 6 luni). Și apoi, întâlnirea ei cu cele două fete orfane pe care ea le-a îngrijit în orfelinatul din Egipt pe care-l conducea pe acea vreme. Experiența vieții „mamei Kruger”, în general, și a întâlnirii ei cu cele două tinere din Egipt, în special, m-au înduioșat până la lacrimi.

Interesante sînt și celelalte părți ale raportului prezentat cu privire la felul și succesiunea desfășurării lucrărilor acestui mare congres religios al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea care a fost alcătuit din delegați, și membri vizitatori din lumea întreagă. Citind această relatare despre marea bucurie a întâlnirii unora cu alții, unii fiind cunoștințe mai vechi care se vedeau, iar alții pentru care, probabil că, în afara membrilor delegației din care făceau parte, toate figurile, cu mici excepții erau cu totul necunoscute, mi-am dat seama că totuși bucuria celor prezenți a fost nespus de mare. Explicația nu este alta decît că, dacă după înfățișarea exterioară nu se cunoșteau deloc între ei, în toate acele zeci de mii de credincioși din acea mare adunare există un liant care unea inimă cu inimă și făcea din ei o singură familie unită sufletește, plină de nădejde și bucurie sfîntă, familie care acum era beneficiara unei mici pregustări a fericirii cereștii. Ceea ce a dat naștere la această fericită stare sufletească este „iubirea lui Dumnezeu”, care „a fost turnată în inimile” lor „prin Duhul Sfînt, care ne-a fost dat” (Romani 5, 5). Ferice de cei ce au avut parte de așa momente de înălțare sufletească ca cele trăite la un astfel de congres religios al Bisericii A.Z.S. Mulți alții ar fi dorit să poată avea astfel de ocazii fericite. Dar, așa este pe pămîntul acesta. Totul este limitat: spațiu, ocazii, posibilități. Pe acest pămînt nici nu se poate altfel.

O altă parte a raportului care mi-a reținut atenția a fost descrierea excursiei de cîteva zile la care a luat parte și delegația noastră. Au fost vizitate localități care aveau legătură cu lucrarea de pio-

nierat al Bisericii A.Z.S., case în care au locuit pionierii lucrării, terenuri pe care s-au aflat astfel de case, spitale, universități, biblioteci, sediul central al lucrării mondiale adventiste, lăcașuri de închinare mai vechi și mai noi, și chiar și cimitire în care se odihnesc mulți din cei ce au slujit cu credincioșie cauza Sfîntei Evanghelii. Aceasta a fost a doua frumoasă ocazie care a prilejuit multă bucurie celor care au luat parte la ea.

După citirea întregului raport mi-am zis: „Ei bine, eu n-am avut parte de astfel de minunate ocazii pe care le poate oferi viața de pe acest pămînt, și cu toate acestea sînt fericit. Sînt tot atît de fericit ca și cei care au fost pe atît de îndepărtate meleaguri, dacă nu chiar mai fericit. Sînt fericit pentru că și eu mă găsesc în fața unei călătorii care mă va duce pe meleaguri mult mai îndepărtate decît orice punct geografic de pe fața pămîntului nostru. Prin harul lui Dumnezeu, și datorită bunătății și iubirii Lui fără margini, voi face parte și eu dintr-o delegație înfinit mai mare decît întreaga Adunare Generală a credincioșilor de la Dallas, și anume din marea delegație „pe care nu putea s-o numere nimeni” (Apoc. 7), alcătuită din credincioșii tuturor veacurilor acestui pămînt. Împreună vom vizita locuri mult mai minunate decît cele văzute de confracții mei. În marea noastră „excursie cerească” nu vom vizita niște case mai mult sau mai puțin învechite, sau niște terenuri pe care, în trecut se aflau astfel de case. Nu vom vizita nici spitale, nici cimitire, adevărate locuri de jale și nici revărsări de ape care să fie ascunse de ceață privirilor noastre. Excursia la care vor lua parte credincioșii tuturor veacurilor, ca delegați ai pămîntului întreg, printre care, cu ajutorul lui Dumnezeu, nădăjduiesc să mă aflu și eu împreună cu toți cei dragi ai familiei mele, va avea cu totul alte obiective.

Organizatorul și Călăuză divină a acestei excursii va fi însuși Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos. Acela care a chemat la ființă lumea noastră cu tot ce se află pe ea, precum și macrocosmosul înfinit, în care lumea noastră nu este decît un minuscul fricel de nisip. Acela care ne-a căutat și care ne-a găsit rătăcind departe de casa părintească. Acela care ne-a creat și recreat prin lucrarea Duhului Sfînt după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și Care ne-a chemat și adunat la Sine atrasi de iubirea Lui cea curată, dovedită prin jertfa Sa adusă pentru mîntuirea noastră. El, Creatorul; El, Mîntuitorul; El va fi Cel care va aduna pe cei cre-

dincioși ai Săi din cele patru colțuri ale pămîntului, și-i va conduce în marea excursie cerească spre minunatele locuri ale Împărăției Sale.

În această excursie găzduirea ne este asigurată. Nu va trebui să facem nici un fel de aranjamente cu nimeni, căci Mîntuitorul nostru, Isus Hristos a zis: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14, 1—3). Deci, locașurile sînt pregătite pentru noi. La Domnul Isus spațiul nu este o problemă. Locașurile pregătite de Domnul Isus pentru cei credincioși sînt întru totul îndestulătoare, chiar și pentru marea mulțime de credincioși „pe care nu putea s-o numere nimeni”. În privința spațiului nici un credincios sincer nu trebuie să fie îngrijorat.

La rîndul său, confortul nu va lăsa cu nimic de dorit. Nimeni nu va constata că unii se bucură de un confort mai deosebit. Nimic din cele necesare vieții nu vor lipsi din acele locuri. Fiecare va fi mai mult decît mulțumit de toate cele de care va avea parte.

Cit privește obiectivele de văzut, acolo nu vor fi „obiective mai vrednice”, și „obiective mai puțin vrednice” de văzut. Pe parcursul călătoriei noastre tot ce va apare în cîmpul nostru vizual va fi „vrednic de văzut”, pentru că toate lucrurile de acolo se vor deosebi fundamental de toate cele ce se află pe pămîntul nostru. Apostolul Ioan, sub inspirația Duhului Sfînt spune despre cele descoperite lui: „Apoi am văzut un cer nou și un pămînt nou... Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată Eu fac toate lucrurile noi”. Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate” (Apoc. 21, 1.5.).

Nici o minte omenească nu este în stare să descrie înfățișarea lucrurilor nou create de puterea lui Dumnezeu pentru cei credincioși ai Săi de pe acest pămînt. Chiar dacă cineva le-ar fi văzut, și chiar dacă ar putea vorbi în limba Canaanului ceresc; oricît de scripitoare ar fi inteligența sa, oricît de puternică și de bogată ar fi imaginația sa și oricît de ales ar fi vocabularul limbii sale, tot n-ar putea face o descriere corespunzătoare a acestor lucruri minunate pe care credincioșii vor avea harul nu numai să le contempleze, să le cerceteze, să le pătrundă tainele, ci să se și bucare de ele în tot decursul vea-

curilor fără sfârșit. Aceasta este nădejdea care a însuflețit și însuflețește încă pe toți sincerii urmași ai Domnului nostru Isus Hristos din toate timpurile și din toate locurile. Ferice de cei a căror credință în făgăduințele lui Dumnezeu rămâne statornică până la sfârșit.

Apostolul Pavel, care a avut fericita ocazie să facă o astfel de călătorie, în viziune, și să vadă lucrurile din locașurile pregătite de Mîntuitorul Isus Hristos pentru cei credincioși ai Săi, cînd a încercat să vorbească sau să scrie despre ele, cu toată vorbirea lui iscusită n-a putut să spună altceva decît să repete cuvintele proorocului Isaia care spunea despre Dumnezeu că a „făcut minuni... cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva... „asemenea lucruri“, a făcut El, „pentru cei ce se încred în El“ (Isaia 64, 4). Apostolul Pavel, rezumîndu-se la această descriere a profetului Isaia, în redactarea lui, spune: „Dar după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Cor. 2, 9).

Textul acesta are o aplicație dublă: 1) „Tot ce a plănuit Dumnezeu pentru poporul Său este exprimat în acest cuvînt cuprinzător. Declarația în aplicația ei primară se ocupă cu tot ce a procurat El prin Evanghelia pentru binele și fericirea poporului lui Dumnezeu cît timp se află aici pe pămînt. Acestea au de-a face cu iertarea păcatelor, îndreptățirea, sfințirea, bucuria și pacea pe care le dă credinciosului harul lui Dumnezeu, precum și eliberarea lui finală din lumea păcatului. 2) Prin extensiune afirmația mai cuprinde și inexprimabila minunăție, frumusețe și bucurie a Împărăției lui Dumnezeu, căminul veșnic al celor mîntuiți. Toată cunoștința aceasta depășește cu mult orice ar putea cunoaște oamenii în afară de Evanghelia lui Hristos“ (Comentariul Biblic A.Z.S. vol. VI, p. 671).

Multe lucruri frumoase pot fi văzute în lumea noastră. Ea mai poartă încă urme ale frumuseții ei desăvîrșite de la început, cînd a fost adusă la existență prin puterea Cuvîntului lui Dumnezeu, și cînd mărețele lucrări din săptămîna creației au fost încheiate, atunci cînd „Dumnezeu se uitase la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune“ (Geneza 1, 31).

Din cauza păcatului, multe din frumoasele lucruri din lumea noastră au ajuns să nu se mai asemene nici pe departe cu ceea ce a fost la început. Dar făgăduința lui Dumnezeu este: „Iată Eu fac toate lucrurile noi“. Aceste lucruri noi vor constitui vrednicile obiective de văzut în călătoria care așteaptă și la care vor lua parte toți adevărații urmași ai Domnului nostru Isus Hristos. Și în afară de cele pregătite de Domnul Isus pentru cei credincioși, cite alte ființe,

obiecte, locuri vom mai avea de contemplat și de admirat! Cine nu va fi doritor să vadă, în primul rînd, pe scumpul nostru Mîntuitor, Isus Hristos, care prin jertfirea propriei Lui vieți a plătit prețul nespuse de mare al rîscumpărării noastre veșnice?

Credincioșii îl văd și acum pe Mîntuitorul lor iubit, dar prin credință. El locuiește și acum cu ei și în ei, dar prin credință. Cuvîntul Scripturii spune: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față“. „Știm că atunci cînd se va arăta El vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este“ (1 Cor. 13, 12; 1 Ioan 3, 2). Da, acum îl vedem pe Domnul Isus „în chip întunecos“, cam așa cum confrății noștri au văzut într-o dimineață cascada Niagara, „pe o vreme cu ceață“. Atunci, însă, îl vom vedea în toată claritatea și strălucirea înfățișării Lui. Și cine ar putea descrie mărețea scenă cerească? Și apoi dacă cele două tinere egipțence, la reîntîlnirea lor cu „mama Kruger“ au produs emoții atît de puternice, încît cei prezenți — și mai apoi cei care au citit despre această emoționantă întîlnire — au fost pătrunși pînă la lacrimi, oare ce simțămînte vor cuprinde acea mulțime „pe care nu putea s-o numere nimeni“, în momentul întîlnirii cu mult doritul și mult așteptatul nostru Mîntuitor? Dacă în acele clipe lacrimile vor brăzda obrajii cuiva, ele nu vor putea fi decît lacrimi ale bucuriei, ale nesfîrșitei bucurii. Spune cuvîntul Scripturii: „Cei izbăviți de Domnul vor merge spre Sion cu cîntări de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca“ (Is. 35, 10).

Deci, „ceea ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc“. Călătoria noastră spre marea de cristal durează șapte zile. Ce va contempla ochiul celor mîntuiți pe parcursul călătoriei acestor șapte zile, limba omenescă nu poate descrie. Cu siguranță că itinerarul călătoriei noastre nu ne va duce nici prin locuri pustii, fără viață, locuri prăpăstioase și înfricoșătoare, nici prin locuri unde nu vom avea nimic de văzut. Pînă la „marea de cristal“ inimile noastre vor izbucni, mereu și mereu, în nesfîrșite explozii de admirație și imnuri de preamărire a Numelui Dumnezeului nostru mare și minunat care ne-a iubit atît de mult încît n-a pregetat să dea pe unicul Său Fiu, Dumnezeu adevărat, să moară pentru noi spre a ne putea face parte de atît de minunate binecuvîntări veșnice. Ce privilegii va oferi privirii celor credincioși locul descris în Scriptură ca „un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul“ (Apoc. 4, 6), numit în limbajul actual al credincioșilor: „marea de cristal?“ „În vechime, sticla era de mult mai mare valoare de cum este astăzi. Aici, ea reprezintă aparența lim-

pede, cristalină a suprafeței pe care este așezat tronul lui Dumnezeu... Ceea ce vede Ioan este un vast firmament scinteiilor, reflectînd glorios radianța roșie și verde din jurul tronului“ (Coment. Biblic A.Z.S. la Apoc. 4, 6).

Aici, la marea de cristal, va avea loc încununarea celor mîntuiți, lucrare pe care o va face Insuși Domnul Isus Hristos. Aici mulțimea celor mîntuiți vor primi harpe de aur și ramuri de finic, simbol al biruinței. De aici, călătoria continuă, împreună cu mulțimea ingerilor sfinți care ne-au însoțit și pînă acum spre a trece „peste marea de cristal spre poarta cetății“ sfinte. Isus Hristos Insuși deschide poarta acesteia, și spune: „Veniți binecuvîntați Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“ (Matei 25, 34). „Voi ați spălat veșmintele voastre în singele Meu, și ați rămas statornici în adevărul Meu: intrați!“ (Ev. p. 26). Ce fericită intrare pe porți în cetate! Cine n-ar dori să aibă parte de o așa triumfală primire în cereasca cetate eternă?!

Ajunși aici, în desfășurarea programului acestei minunate „excursii cerești“ mîntuiți vor putea contempla tronul lui Dumnezeu. Oare cum va fi? Căci el există și într-o bună zi ochii mîntuiților, în corpuri nemuritoare, îl vor putea privi „așa cum este“ (1 Ioan 3, 2). Dar acel „Riu al vieții“ care iese din tronul lui Dumnezeu, și acel „Pom al vieții“ care se înalță deasupra rîului cu apa vieții, de o parte și de alta a lui, fi-vor, oare, toate aceste obiective vrednice de văzut? Fi-va apa Rîului vieții poluată? Se vor găsi frunzele Pomului vieții și ale celorlalți pomi, atacate de... omizi sau dăunători de tot felul? O, nu, nicidecum și niciodată. Acestea pot avea loc doar aici pe pămînt, dar nu în cer și nici pe pămîntul nou creat ca veșnic locaș al celor mîntuiți.

Dar cetatea cea sfîntă, locul de reședință al mîntuiților din toate veacurile, oare cum va arăta? Avea-vom, oare, ce să vedem în ea? Și apoi, acele locașuri pe care Mîntuitorul nostru scump S-a dus să le pregătească vor satisface, oare așteptările familiei mîntuiților de pe pămînt? La toate aceste întrebări nu se poate da alt răspuns decît acela al Sfintei Scripturi: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-a suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“. Aceasta înseamnă nu numai că așteptările celor mîntuiți vor fi satisfăcute, ci că lucrurile pregătite de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc, adică pentru cei ce păzesc, din iubire, poruncile Lui, vor fi atît de minunate încît nici cea mai bogată închipuire a minții omenesci nu le poate concepe. Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu, și ea va fi împlinită, în cele din urmă, pînă în cele mai mici amănunte ale ei, căci Isus

(Continuare în pag. 20-a)

Despre ce trebuie să predic? (I)

Am auzit despre un om care ar fi vrut să ajungă pastor, dar care n-a ajuns niciodată din două motive; primul, pentru că nu putea să-și exprime gândurile printr-o vorbire elocventă și al doilea, pentru că nici nu avea ce să exprime. Ca cineva să poată fi pastor, trebuie nu numai să se poată exprima ci să aibă și o solie reală, pe care s-o ofere ascultătorilor săi. Și „solie”, trebuie să fie solia Evangheliei, despre care apostolii ne spun că este singura „veste bună”. Și solia de fapt este o Persoană: Isus Hristos.

Un șef de trib indian, povestea despre un pastor care i-a vizitat tribul, dorind să convingă pe oameni că există Dumnezeu. „Crezi tu că noi nu știm lucrul acesta?” îi spuse răsădit capetenia. „Întoarce-te în țara de unde ai venit!”

După un timp a venit un alt pastor, care le-a spus: „Voi nu trebuie să mai furați; nu trebuie să mai folosiți băuturi alcoolice; nu trebuie să mai mințiți și nu trebuie să vă mai înșelați unii pe alții. Acestuia, șeful de trib i-a răspuns: „Crezi tu că noi nu știm că lucrurile acestea nu trebuie să fie făcute? Întoarce-te în țara din care ai venit și învață mai întâi lucrurile acestea pe oamenii din poporul tău; ei au nevoie de asemenea învățături!”

Într-o zi s-a prezentat la el un misionar venit dintre indienii americani, care i-a spus: „Domnul, Dumnezeul Cerului, m-a rugat să vin la voi și să vă spun că are în planul Său să vă facă fericiți și să vă scape de mizeria și lipsa în care vă găsiți. În scopul acesta El S-a întrupat, a devenit om și Și-a oferit singele Său, ca să vă ajute și să vă elibereze de viața voastră mizeră, oferindu-vă Împărăția Sa”. „După ce a terminat ce avea de spus”, — adăugă șeful de trib — „omul acesta se așază liniștit lângă arcul și securea mea și obosit, adormi liniștit ca un copilăș. M-am gândit atunci, ce om poate fi acesta! Aș fi putut să-l lovesc de moarte, dar el nu era stăpînit de frică. N-am putut uita cuvintele sale și în noaptea următoare am visat despre șingele lui Hristos, vărsat pentru schimbarea vieții mele!”

Prin acest mijloc al harului s-a produs redeșteptarea printre popoarele necrestine. De aceea, îți spun și dimitale: predică pe Isus Hristos, Mintuitorul nostru, despre nașterea Sa în Betleem, despre moartea Sa pe Calvar și despre Harul Său mintuitor, dacă dorești să pătrunzi în suflet. Și prin acest cu-

vânt vei cuprinde pe toți aceia care n-au fost răscumpărați, din orice loc și ori unde s-ar găsi ei, ale căror inimi strigă după Dumnezeu și rămîn încă nesatisfăcute; acelorora care simt nevoia să asculte această solie, care în ea însăși este minunată de simplă.

Cînd chemarea membrilor comunității se aude, ea vrea de fapt să spună: „Ascultă ceea ce pastorul are de spus cu privire la marile adevăruri ale lumii spirituale. Ascultă ce are de spus despre Dumnezeu și iubirea Sa pentru noi. Ascultă ce spune Biblia despre marile adevăruri ale veșniciei. Ascultă să știi cum poți să fii salvat de rușine și păcat, de cel rău și de moarte. Ascultă ce spune Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Hristos, care a devenit Om, a murit pentru noi și care a fost tratat așa cum ar fi trebuit de fapt să fim noi. Vino, ascultă și trăiește!” Și cînd cineva intră în Comunitate, ce ar trebui de fapt să asculte? Nu trebuie să audă el oare ceea ce are nevoie sufletul lui, ce are dreptul să asculte? Aude el vestea cea bună a Evangheliei? Aude el predicîndu-se despre Hristos și lucrarea Sa de Mare Preot în Sanctuarul cereș?

Episcopul unei biserici protestante povestește despre un pastor care a petrecut o duminică în orașul New York și a ascultat trei predici ținute de trei pastori renumiți, care au vorbit în trei mari biserici. Nici unul din ei n-a subliniat ceva important despre Evanghelie. „Vestea cea bună” descoperită prin Isus Hristos, Mintuitorul lumii. Așa cum s-a exprimat el, „pastorul oaspete”, care venise într-un centru important să se inspire, „n-a ascultat decît niște nimicuri filozofice și lucruri de mică valoare, care n-au nici o importanță în trezirea sufletului ros de păcat”. Dacă acești trei pastori ar fi fost trimiși de Isus, după înviere să predice solia mintuirii și să pună bazele Creștinismului, într-o lume refractară oricărui înnoiri, s-ar fi întemeiat oare Biserica Creștină? Cu siguranță că nu!

Omul lui Dumnezeu care propovăduiește marile adevăruri ale credinței creștine va fi totdeauna actual. Și singura posibilitate ca să se mențină așa, este să predice adevărurile veșnice. Despre John Wesley s-a spus: „Nu-l vei găsi niciodată la periferia nevoilor umane. Nu se omena niciodată în suburbiile vieții omenesti, unde necesitățile omului se pierd. El se ocupă de nevoile lor urgente, prezente și fundamentale”. Și atunci despre ce predică el as-

cultătorilor? Iată cîteva din temele sale preferate: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu...”; „Dacă insestează cineva, să vină la Mine, să bea apă vie...”; „Dumnezeu mințuiește pe păcătos prin crucea Domnului nostru Isus Hristos...”; „Și cînd n-au avut cu ce plăti, El i-a scutit de orice plată...”; „Singele lui Isus, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat...”.

Sînt cumva depășite aceste subiecte? Le putem înlocui cu altele mai bune? Comunitățile sînt interesate să asculte adevărurile permanente fundamentale ale religiei. Nimeni nu apelează la Biserică decît în cazul în care ea îndreaptă atenția către Împărăția lui Dumnezeu, sau ajută în înaintare pe drumul acesta. Crucea conduce mai bine ca orice sufletul omenesc spre cele necercătoare și veșnice. Cu siguranță că Maestrul și Învățătorul nostru a avut dreptate cînd a declarat: „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. (Ioan 12, 32). Nu trebuie să uităm niciodată forța magnetică a crucii. Isus crucificat este Magnetul cel mare. Puterea cea mai mare de atragere. „Toată puterea Mi-a fost dată”. (Matei 28, 18). Și pastorii vor dispune de această putere de atracție dar numai atunci cînd se vor găsi în „Cîmpul Magnetului divin”, cînd predică pe Hristos și pe El răstignit.

Iată părerea unui pastor adresîndu-se pastorilor în legătură cu predicarea: „În lumea întregă nu există nimic mai important pentru mînuire decît a fi pastor al bogăției tainelor de nepătruns ale lui Hristos. A predica despre altele lucruri, este ceva pe care ascultătorii le pot asculta mai bine și mai competent într-o sală de conferințe, le pot găsi într-o carte, la emisiunile de radio sau televiziune. A oferi muzică sau tablouri filmate, te găsești în primejdia de a intra în competiție cu sălile special rînduite pentru așa ceva. Dar, ce însemnează să predici Evanghelia? Aici este locul nostru favorabil. De ce să apelăm la atracții incidentale atîta timp cît dispunem de un așa teazaur? Pentru lucrarea mintuirii slujba noastră este cea mai importantă dintre toate. Ea aduce pe toți competitorii la supunere; oferă Evanghelia vieții în termenii generozității divine în cît nimic nu se poate compara cu ea...”

Pastorii renumiți au fost aceia care au predicat Evanghelia. Despre Spurgeon se spune că, atunci cînd a fost întrebat cum reușese să aibă întotdeauna sala plină de ascultători, acesta a răspuns: „Însăși membrii Comunității invită pe oameni. Ei le spun: „Venii să vedeți și să ascultați pe un pastor care poate predica Evanghelia”.

Pastorul care va desfășura marile lanțuri profetice înaintea ascultătorilor, va folosi cu siguranță și obligatoriu, istoria; cel care vorbește despre a doua venire în slavă a Domnului Isus Hristos, va cita statistici comparative, ca să pună pro-

fejiile din Matei capitolul 24 sau cele din Daniel și Apocalipsa, în cadrul timpului prezent: acela care va vorbi despre Daniel 12, 4 va cita secvențe din istoria misiunilor secolelor 18 și 19, va enumera descoperirile geografice, științifice și tehnice în raport cu milenii trecute; cel care va delecta pe ascultători cu nemuritoarele parabole ale Domnului Isus Hristos, sau cu înaltele principii de etică creștină dezvoltate în predica de pe Muntele Fericirilor, va folosi o limbă literară plină de muzicalitatea poetului, va folosi figurile de stil cele mai corespunzătoare, imaginile cele mai vii și tablourile veșnic schimbătoare ale naturii, ca pe cât posibil scenele din trecut să fie trăite aievea de ascultătorii prezenți, dar toate acestea asemenea trupului, să lase neatinsă inima, plămîni și creierul Evangheliei. Să se întâmple așa cum a declarat odată Spurgeon: Cînd a fost criticat că nu face nimic altceva decît să predice pe Hristos și crucea Sa, acesta a răspuns: „criticul are dreptate... oriunde m-ați așeza în Biblie, eu tot la cruce ajung”. Lucrul acesta trebuie să fie făcut de fiecare slujitor al Evangheliei. Din orice parte a Cuvîntului inspirat al Bibliei, cu orice subiect pe care îl ai în studiu, cu orice preocupare privind viața Comunității, să aducem pe credincioșii noștri la crucea de pe Calvar, unde „Omul durerilor și obișnuit cu suferința”, a murit pentru noi, pentru ca eu și tu să putem trăi.

Propovăduirea Bisericii Apostolice s-a fixat asupra lui Hristos și Acesta răstignit. Mereu și mereu înținem în Noul Testament expresii ca acestea: „predică pe Hristos”; „predică despre Isus Hristos”; „ei nu încetau să învețe și să predice pe Isus Hristos”; „pe acest Isus, despre care vă predic, este Hristosul”. Predicarea lor nu s-a limitat la o simplă povestire despre un om care a trăit; a făcut lucruri bune, a fost curat din punct de vedere moral și care ne-a lăsat un extraordinar exemplu. Cineva poate predica toate acestea fără efectul dorit. De ce? Pentru că predicarea în prima biserică se făcea despre „Hristos cel răstignit”. „Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire și pentru neamuri o nebulie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu”. (1 Cor. 1, 23-24).

Iudeii așteptau un Mesia-rege, care venind în slavă și putere, avea să distrugă pe adversarii lor. Prin aceasta ei au confundat cele două noțiuni profetice: Mesia cel suferind, slujitor al lui Dumnezeu și Mesia regele. Ei au amestecat în așa măsură cele două noțiuni că n-au mai putut accepta un Mesia crucificat și executat. Pentru ei Isus a fost o „piatră de poticnire” și pentru greci o „nebulie”. Filozofii lor erau pasiunile lor suverane pentru viața lor și izbuceau din mintea omului păcătos și nu se găsea nimic în ele care să le îndrepte inima la

consacrare pentru iubirea lui Dumnezeu, descoperită în crucea de pe Calvar. Vestea cea bună, predicată de Apostoli a doborât părerile omenesti și a stabilit că Evanghelia este singurul lucru care conduce pe oameni la Hristos, care poate minții și glorifica viața omenescă. Ea a făcut atunci și poate face și azi același lucru.

Cînd Apostolul Pavel, marele predicator al tuturor vremurilor a ajuns la Atena, centrul culturii, filozofiei și învățării, vă amintiți ce a făcut el? A predicat filozofilor de pe dealul lui Marte, întîmpinînd filozofia cu filozofie, argumentele cu argumente, gimnastica mintală cu gimnastica mintală. El și-a adaptat stilul vorbirii sale la acela al ascultătorilor săi, înfruntînd „logica cu logică, știința cu știință, filozofia cu filozofie” (Fapt. Ap./244). Dar strădania sa a adus rezultate slabe. Cînd s-a dus la Corint, centru comercial cu imoralitatea și păcatele lui vizibile, Pavel s-a hotărît să folosească o altă metodă de lucru în scopul de a câștiga atenția indiferenților și nepăsătorilor. În Corint, de asemenea un oraș din Grecia, el a predicat „învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere”. (1 Cor. 2, 4). Dumnezeu a binecuvîntat lucrarea lui Pavel în Corint, deoarece a susținut pe Isus, care a murit pentru o lume pierdută, și mulți au fost atrași prin iubire și pocăință la Dicioarul crucii. Și iudeii și grecii s-au predat lui Hristos, și despre ei Apostolul spune: „Și voi, prin El, sinteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, sfințire și răscumpărare, pentru că, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul”. (1 Cor. 1, 30.31). În Hristos, iudeii ortodocși vedeau împlinirea speranțelor lor și toate cite au fost scrise de profeți. În Hristos, învățații greci vedeau adevărata înțelepciune a lui Dumnezeu, așa cum era descoperită în Isus Hristos. Și apostolul, scriindu-le acelor iubiți credincioși din Corint, le amintea despre zilele începutului lor, spunîndu-le: „Cît despre mine, fraților, cînd am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită”. (1 Cor. 2, 1). Acest mare predicator n-a mai încercat să-i câștige printr-o retorică strălucită, numită aici „înțelepciune strălucită”. El nu s-a bizuit pe înțelepciunea filozofiei lor cu care să probeze adevărul Evangheliei. Acești Corinteni au fost câștigați pentru creștinism printr-o proclamație simplă a adevărului fundamental al Evangheliei. Și această „veste bună” conține raportul de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru a răscumpăra pe oameni din păcat și de a-i aduce din nou în armonie cu Sine. Ea descoperă marele adevăr că Dumnezeu este în Isus Hristos „împăcînd lumea cu Sine, nefinîndu-le în seamă păcatele lor”. (2 Cor. 5, 19).

Apostolul declară mai departe: „Căci n-am avut de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos, și pe El răstignit”. Pavel era conștient de insuficiența sa așa cum fiecare dintre slujitorii adevărați ai Cuvîntului simt cînd urcă la amvon, ca să stea în fața publicului. Lucrul acesta ne convinge să ne rezemăm puternic de brațul Său, să ne încredem în El ca să-I cerem putere și înțelepciune și să căutăm în rugăciune solia noastră, înainte de a ne urca la amvon. „Puterea noastră cea mare se obține atunci cînd simțim și recunoaștem slăbiciunile noastre” (5T/70). În predica lui Pavel nu se simțea mulțumirea de sine. Ea nu era o problemă de cuvinte fermecătoare izvorite din înțelepciunea omenescă; ci o demonstrație, o putere evidentă, o mărturie, o dovadă a puterii Duhului Sfînt. El este Acela care compune totdeauna predica despre Isus cel crucificat. Lucrul acesta ni-l spune Apostolul Petru, în prima sa epistolă, capitolul 1, 9-12; „Proorocii... au făcut din mintuirea aceasta ținta cercetărilor și căutărilor lor stăruitoare... cînd vesteau mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate... pentru voi spuneau ei aceste lucruri... pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfînt trimis din cer... „Duhul Sfînt a fost acela care a înfățișat răstignirea și sacrificiul răscumpărător pentru păcatele lumii. După cele scrise de apostolul Petru, lucrurile care au fost predicate la început, au fost însoțite de Duhul Sfînt trimis din ceruri. Acesta este mijlocul prin care și noi vrem să predicăm. Același Duh Sfînt care a scris Scripturile a inspirat pe acești oameni cînd au predicat, și va fi la fel și cu noi astăzi. Cugetă la aceasta: „același Duh Sfînt care a scris Scripturile, va conduce și predicile tale”. Cuvintele vor fi irezistibile în inimile păcătoșilor deoarece Isus, vorbind despre venirea Duhului Sfînt spunea: „El mă va proslăvi”. Duhul Sfînt spune mult mai mult despre Isus decît despre Sine. În puținele texte în care totuși spune, este doar atât ca să putem învăța despre personalitatea Duhului Sfînt. El vorbește în special despre Isus. El a fost trimis să glorifice pe Isus, „pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. (Ioan 16, 14).

Este foarte clar pentru noi că, dacă vom dispune de puterea Duhului Sfînt în lucrarea noastră de predicare atunci vom prezenta lucrurile legate de Isus Hristos. „El Mă va proslăvi”. Astfel, dacă proslăvim pe Hristos în toate predicile noastre, și sacrificăm propriile noastre pretenții, vom avea puterea Duhului Sfînt. „Cînd un păcătos privește odată iubirea Tatălui, așa cum este văzută în sacrificiul Fiului Său, și se supune influenței divine, atunci are loc o schimbare a inimii și de acum încolo Hristos va fi totul în toate”. (Faptele Ap./245, 246).

Apostolul a cunoscut lucrul acesta din propria sa experiență. Pentru el „crucea era obiectul supremului său interes. Chiar și atunci când era preocupat cu persecutarea urmașilor Nazarineanului crucificat, el n-a încetat să proslăvească crucea. În timpul acela i s-a dat o descoperire a iubirii fără margini a lui Dumnezeu, descoperită în moartea lui Hristos; și atunci s-a produs o minunată transformare în viața sa, aducând toate planurile și perspectivele sale în armonie cu cerul. Din clipa aceasta el a devenit un om nou în Hristos”. (Idem/245).

În toate predicile susținute de Apostolul Pavel, Domnul Hristos era figura centrală. „Trăiesc”, spunea el, „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. (Galateni 2, 20). De la experiența sa pe drumul Damascului, viața lui a fost în totul consacrată predicării iubirii și puterii Celui crucificat. „Eu sint dator și grecilor și barbarilor și celor învățați și celor neînvățați”. (Romani 1, 14). Descoperirea lui Hristos era aceea care i-a schimbat viața și la sfârșitul ei a putut spune: „n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești”. (Fapte 26, 19).

Am trecut în revistă o parte din marea problemă a întrebării: „Ce trebuie să predic?” în calitatea mea de pastor? În articolul viitor vom conchide. Important este să știm că „punctul central al planului de mintuire este Domnul Isus Hristos” și că „în nimeni altul nu este mintuire; că nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4, 12). În cazul acesta cugetul nostru, meditația noastră, studiile noastre, strădanțiile noastre și cuvântul nostru predicat trebuie să înfățișeze pe Hristos și Acesta răstignit. De adevărul acesta și numai de Hristos are nevoie sufletul omeneș și chemarea noastră este să-L prezentăm în toată maiestatea Sa.

pastor
C. Alexe

SFÎRȘIT DE CALE

FICĂ DUMITRESCU, din comunitatea Cioara-Doicești, jud. Brăila, născut în 1896, primește adevărul întregii solii îngeresti la vârsta de 17 ani (1913) ca apoi să devină un valoros bărbat al începuturilor mesajului advent în jud. Brăila. Încredințea suflarea vieții sale în mina Maestrului Divin la vârsta de 84 ani, după o viață de bogate activități pe plan spiritual și bisericesc. A iubit credința, lucrarea lui Dumnezeu și familia adventă, consacrandu-se pe deplin cauzei ei.

VRINCEANU C. ELENA, membră a comunității Gh. Gheorghiu Dej, jud. Bacău, născută în anul 1946, mamă a trei copii, a adormit în Domnul, în plină putere a vieții sale. O veritabilă diaconesă și di-rigoare de cor a comunității, n-a

CEEĂ CE OCHIUL N-A VĂZUT

(Urmare din pag. a 17-a)

Hristos, Mintuitorul a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Marcu 13, 31).

Cine va ajunge să se bucure și să guste acea fericire de nespus de a a fi împreună cu Dumnezeu nostru care ne-a creat și re-creat spre mintuire veșnică? Cine vor fi acei care vor însoți pe Mintuitorul nostru, Isus Hristos, în peregrinările prin Cosmosul fără sfârșit spre a vedea — și nu doar în grabă, ci pe îndelete — cercetând, studiind și aprofundând tainele din vasta lucrare a creației lui Dumnezeu, împreună cu nemărginita Lui iubire față de noi? Răspunsul la aceste întrebări îl găsim în Sfânta Scriptură. Asemenea bucurii sint păstrate „pentru cei ce se încred în El” (Isaia 64, 4), și „pentru cei care îl iubesc” (1 Cor. 2, 9).

„Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credințioșie. Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima. Încredințea-ză-ți soarta în mina Domnului, încrede-te în El, și El va lucra” (Ps. 37, 3—5). „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10, 37).

Toți aceia „care se încred în Dumnezeu”, și toți aceia care „îl iubesc din toată inima”, ascultând de poruncile Sale, vor ajunge să aibă parte de minunata „excursie cerească” atât de mult dorită. Prin harul lui Dumnezeu, nădăjduiesc, cu ajutorul divin, să pot lua și eu parte la ea. Aceasta este explicația fericirii pe care o încerc și o trăiesc încă de pe acum. Slăvit să fie Domnul!

Indricău Gheorghe
pastor pensionar

REGIMUL ALIMENTAR ȘI SOLIA ADVENTĂ

(Urmare din pag. a 15-a)

pag. 84—85. Autorii spun: „El i-a cercat pe Evrei, așa cum a fost cercat și omul în grădina Paradisului și urmarea a fost murmurarea și răscularea. Dacă ei s-ar fi dovedit credințioși față de Dumnezeu atunci El i-ar fi trecut prin pustie într-un timp scurt de unsprezece zile și ar fi așezat în mod triumfător în pământul făgăduinței întreaga oștire puternică a lui Israel, pe care El i-a purtat ca pe aripi de vultur când i-a scos din Egipt. Dar ei n-au suportat cercarea credinței lor și ca o urmare a cedării lor la cerințele pătimașe ale apetitului, au căzut în pustie în toată lunga lor călătorie, așa încât numai doi dintre cei majori, care au părăsit Egiptul, au fost îngăduiți să intre în Canaan. Eu repet: istoria apetitului omeneș este o istorie tragică”

Către toți aceia dintre noi, care au făcut să întirzie intrarea noastră în Canaanul ceresc, apostolul Pavel scrie: „Și aceste lucruri s-au întimplat ca să ne slujească drept pildă pentru ca să nu poftim după lucruri rele cum au poftit ei”. „Aceste lucruri li s-au întimplat ca să slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșitul veacurilor”. (1 Cor. 10, 6, 11). Nu ar trebui oare să ne întrebăm și noi: nu cumva peregrinarea noastră a fost prelungită tot din cauza satisfacerii apetitului nostru? Despre Israelul din vechime, Sf. Scriptură declară: „I-a apucat pofta în pustie și au ispitit pe Dumnezeu în pustietate. El le-a dat ce cereau, dar a trimis o molimă printre ei”. (Ps. 106, 14, 15). Cât de mulți dintre noi pot risca același lucru? Mai departe citim: „Au ispitit pe Domnul în inima lor, cerind mâncare după poftele lor, au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: „Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie...” Da, n-au încetat să ispitească pe Dumnezeu și să întărite pe Sfântul lui Israel”. (Ps. 78, 18, 19). „Intenția lui Dumnezeu a fost să binecuvinteze pe poporul Său și să-l ridice mai presus de celelalte popoare, — dar prin ispitirile lor, ei au împiedicat pe Dumnezeu să-și aducă la îndeplinire buna Sa intenție cu ei. Dumnezeu nu ne impune cu sila binecuvântările Sale, dacă noi le dăm cu piciorul. Se poate întâmpla ca noi, care am avut de la Dumnezeu marea lumină a reformei sanitare — lumină asupra dietei — să ispitim pe Dumnezeu cum a făcut vechiul Israel și să restringem (limităm) puterea lui Dumnezeu în aceea ce El ar fi făcut pentru noi. Să ne ferească Dumnezeu de a fi mereu neascultători cum am fost până acum”.

Dr. E. Paulini

Brăila

Redacția

Membrii Comunității A.Z.S. din New York cu familiile lor

Comunitatea Română din New York

Prezentând un raport succint al participării delegației Uniunii noastre la lucrările Conferinței Generale, Dallas aprilie 1980, fratele M. Pîrvan scria în numărul 11—12/1980 al revistei noastre: „După o escală la Frankfurt și una la Londra, traversînd imensa întindere a Atlanticului, am aterizat la New York. Aici, membrii comunității române A.Z.S. așteptau cu nerăbdare sosirea solilor din România. O întâlnire minunată, cînd bucuria și fericirea străluceau pe fețele tuturor”.

În adevăr, în „jungla de asfalt” a New Yorkului, așa cum mai este denumită această metropolă, este reconfortant să fii primit și salutat în limba ta maternă și cu dragostea și atașamentul caracteristic nouă românilor.

În cartierul Tidgewood-Brooklyn din New York City, locuiesc cei mai mulți cetățeni de origine română. Aici se află și Comunitatea adventistă română. Inițial se aflau aici câteva familii de români adventiști,

care frecventau Comunitatea A.Z.S. jugoslavă-Astoria. Erau familiile: Gavra, I. Constantinescu, J. Jesina, D. Donose, P. Manolescu și alții.

Dorința și necesitatea imperioasă de a fi la un loc toți cei ce vorbesc aceeași limbă și au aceeași credință religioasă, a dus la hotărîrea de a se constitui într-o comunitate în care serviciile divine să se poată face în limba părinților și străbunilor noștri. Ca orice început, constituirea comunității române a însemnat și greutate și a necesitat o continuă mijlocire la Tronul Tatălui și o iubire sinceră și totală față de Biserică, frați și lucrarea Evangheliei.

Așa se face că în prezent comunitatea numără aproximativ 90 de membri și aparținători, păstor al comunității fiind fr. Victor-Eduard Diaconescu, care împreună cu comitetul acestei comunități se străduiește să facă totul pentru cauza Evangheliei și pentru unitatea frățietății române de New York.

Serviciile divine se desfășoară ca și la noi, și anume: Vineri seara, Sîmbătă dimineața și Sîmbătă după amiază. Școala de Sabat funcționează cu regularitate. Comunitatea are un cor de 16 persoane și orele muzicale din al 2-lea și al 4-lea Sabat, sînt foarte plăcute.

Comunitatea funcționează într-o clădire Metodistă care a fost închiriată în acest scop. Sala este spațioasă.

Comunitatea română din New York este un centru spiritual și un loc în care te simți bine. Au frați consacrați, bărbați de nădejde. O familie și un loc de popas și odihnă spirituală, unde solia revenirii Domnului Hristos se predică în limba noastră românească.

Noi cei din patrie ne bucurăm de această oază românească din New York, ne bucură organizarea ei și spiritul cel bun cum și dorința de a păstra spiritul advent de acasă cum și limba noastră românească. Domnul Dumnezeu să-i ocrotească și să-i facă de folos multora. Red.

Din viața Bisericii

(Urmare din pag. 15-a)

petele a făcut cunoștință cu conducerea Conferințelor Sibiu cu sediul la Timișoara, și Cluj, Sabatul petrecîndu-l în comunitățile Sibiu, Medias și Brașov.

Aceste ocazii sînt o binecuvîntare și pentru vizitatori, dar și pentru cei vizitați. Este ocazia întăririi legăturilor frățesti și oaspeții pot înțelege mai bine viața și activitatea noastră. Sîntem convingeți că programul acestor relații constituie o binecuvîntare deplină. Sîntem plini de recunoștință față de Dumnezeu și față de autoritățile țării noastre, în

mod special față de Departamentul Cultelor pentru largile principii de libertate care stau la baza relațiilor existente între stat și Culte în țara noastră.

Aceste ocazii, spun cu prisosință despre libertățile și climatul plăcut în care Cultele din țara noastră și deci și Biserica A.Z.S., își desfășoară viața și activitatea lor. Red.

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de Redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

*Membrii : N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Radu, I. Moldovan și M. Chițu.*

*Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65*